

المؤسسة الإسلامية للشباب

Fondazioni i Rinisë Islame
Stiftung der Islamischen Jugend
Foundation of Islamic Youth

Seebacherstrasse 67
CH-8052 Zürich
☎ + 41 (0) 43 300 16 70

www.islamischen.ch
✉ Islamischen@freesurf.ch
info@islamischen.ch

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

N ë emër të A ll-llahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshiruesit!

KUR'ANI PRIN RRUGËN DREJT SHKENCËS

Harun Yahya

Botuar nga: **e pabotuar**

Të gjitha të drejtat e këtij libri i takojnë autorit

HYRJE.....	6
FEJA NXIT SHKENCËN.....	7
BESIMI NË ZOT I BËN SHKENCËTARËT ENTUZIASTË DHE TË MOTIVUAR.....	10
“DËSHIRA E FORTË PËR TË SHËRBYER” E SHKENCËTARËVE BESIMTARË.....	14
FEJA NDIHMON NË ORIENTIMIN E DREJTE TE SHKENCËS.....	16
HUMBJET QË I KA SHKAKTUAR SHKENCËS OBSESIONI MATERIALIST PËR “UNIVERSIN E PAFUND”.....	20
HUMBJET QË I SHKAKTOI SHKENCËS THËNIA “NUK KA MODELIM NË NATYRË”.....	24
HUMBJET QË I KANË SHKAKTUAR SHKENCËS PËRPJËKJET E PASHPRESA PËR TË PROVUAR TEORINË E EVOLUCIONIT.....	26
HUMBJET QË I SHKAKTOI SHKENCËS THËNIA “LËNDA JO E GJALLË MUND TË FORMOJË JETËN”.....	28
HUMBJET QË I SHKAKTUAN SHKENCËS PËRPJËKJET PËR TË PROVUAR “EVOLUCIONIN E SPECIEVE”.....	33
RRUGA PA KRYE E TEORISË SË MUTACIONIT.....	38
PENGESA PREJ MBETJEVE FOSILE.....	40
HUMBJET QË I SHKAKTUAN SHKENCËS ATA QË MOHOJNË “MODELIMIN PERFECT NË NATYRË”.....	42
EFEKTI NEGATIV MBI SHKENCËTARËT EVOLUCIONISTË DHE ATEISTË I NJOHJES SË FAKTIT SE PËRPJËKJET E TYRE ISHIN TË KOTA.....	47
HUMBJET QË I SHKAKTUAN SHKENCËS MASHTRIMET E EVOLUCIONISTËVE.....	50

ARRITJET SHKENCORE GJITHMONË VËRTETOJNË FAKTIN E KRIJIMIT EDHE PSE EVOLUCIONISTËT NUK E PRANOJNË.....	52
PËRFUNDIME	55
FEJA DHE SHKENCA JANE GJITHMONE NE PERPTHJE.....	56
REAGIMI I KISHËS MESJETARE KUNDËR SHKENCËTARËVE.....	64
KRITICIZMI MBI UNGJILLIN DHE TEURATIN	65
THËNIA SE "SHKENCA DUHET TË JETË MATERIALISTE"	66
PËRAFrimi JOTOLERANT DHE DOGMATIK I MATERIALISTËVE	67
MREKULLITE SHKENCORE TË KUR'ANIT	70
ARDHJA NË EKZISTENCË E UNIVERSIT	71
ZGJERIMI I UNIVERSIT	72
ORBITAT	74
TRAJEKTORJA E DIELLIT	75
KULMI MBROJTËS	76
RIKTHIMI I QIELLIT	78
SHTRESAT E ATMOSFERËS.....	80

FUNKSIONI I MALEVE	82
IDENTIFIKIMI I SHENJAVE TË GISHTËRINJVE	85
LËVIZJA E MALEVE	86
MREKULLIA TEK HEKURI	88
ERËRAT MBARËSUESE	91
PROPORCIONI I SHIUT	93
MOSPËRZIERJA E DEVEVE ME NJËRI-TJETRIN	94
GJINIA E FËMIJËS	95
EMBRIONI I NGJITUR PAS UTERUSIT	97
MBËSHTJELLJA E KOCKAVE ME MUSKUJ	98
TRE ZONAT E ERRËTA TË FËMIJËS NË BARK	99
QUMËSHTI I NËNËS	102
PËRFUNDIME	103

HYRJE

Zoti i thërret njerëzit të hetojnë dhe reflektojnë rreth qiejve, tokës, maleve, yjeve, bimëve, farave, kafshëve, ndryshimeve të natës me ditën, krijimit të njeriut, shiun dhe shumë gjëra të tjera të krijuara. Duke i ekzaminuar këto, njeriu njih aftësinë artistike të krijimtarisë së Zotit në botën rreth tij dhe së fundmi njih Krijuesin tonë, i Cili krijoi të gjithë universin dhe çdogjë në të nga asgjëja.

“Shkenca” ofron një metodë me të cilën universi dhe të gjitha gjallesat aty, mund të ekzaminohen për të zbuluar aftësinë artistike të Zotit dhe t’ia komunikojë atë njerëzimit. Si rrjedhim, feja e nxit shkencën duke e përdorur atë si një mjet me të cilën të studiohen kompleksitetet e krijimeve të Zotit.

Feja, jo vetëm që nxit studimin shkencor por gjithashtu, e mbështetur nga të vërtetat e sjella nga Islami, lejon që kërkimet shkencore të jenë të shpejta dhe efektive. Kjo sepse feja jep përgjigje të sakta e të qarta rreth krijimit të universit dhe të jetës. Si të tillë, nëse mbështeten mbi bazën e duhur, kërkimet do japin të vërtetat rreth origjinës së universit dhe organizimit të jetës në një kohë mjaft të shkurtër dhe me minimumin e përpjekjeve dhe energjive. Siç citohet dhe nga Albert Ajnshtajni, i cili konsiderohet si një nga shkencëtarët më të mëdhenj të shek. të 20, “shkenca pa fenë është e çalë”, që do të thotë se shkenca e paudhëhequr nga feja nuk mund të ecë

korrektësisht, por përkundrazi, do shpenzojë shumë kohë në nxjerrjen e disa rezultateve e ç'është më e keqja, shpesh është dhe pa rezultate.

Studimet shkencore të ndjekura nga shkencëtarët materialistë të paaftë të shohin të vërtetën, sidomos në dyqind vjetët e fundit, kanë bërë që të shpenzohet mjaft kohë, të bëhen kërkime të kota dhe të derdhen miliona dollarë.

Ka një fakt që duhet të shihet qartë: shkenca mund të përftojë rezultate të besueshme vetëm nëse pranon si objektivin e saj kryesor hetimin e shenjave të krijimit në univers dhe përpiqet vetëm drejt këtij fundi. Shkenca mund ta arrijë qëllimin e saj në një kohë mjaft të shkurtër, vetëm nëse orientohet nga drejtimi i duhur, pra nëse udhëhiqet drejt.

FEJA NXIT SHKENCËN

Islami është feja e arsyes dhe ndërgjegjes. Një person e dallon të vërtetën e shpallur nga Zoti duke përdorur urtësinë e tij vetjake, por i nxjerr përfundimet nga e vërteta që sheh duke ndjekur ndërgjegjen e tij. Një person, duke përdorur aftësinë e arsyes dhe ndërgjegjes së tij ndërsa vëzhgon veçoritë e një objekti të caktuar në univers, edhe pse mund të mos jetë ekspert në çështje të tilla, do të kuptonte se ai objekt është krijuar nga një Zotëruer i Urtësive, Njohurive dhe Fuqive të Mëdha. Dhe, nëse do zbulonte vetëm disa nga mijra faktorët që e bënë jetën të mundur mbi tokë, kjo do të ishte e mjaftueshme për të që të kuptojë se bota ishte projektuar për ta mbajtur jetën në të. Prandaj, ai që përdor arsyen dhe ndjek ndërgjegjen e tij, kupton menjëherë

absurditetin e thënies se bota u krijua rastësisht. Shkurtimisht, ai që përdor këto aftësi, dallon shenjat e Zotit mjaft qartë. Këtyre njerëzve u referohet një ajet, në këtë mënyrë:

Për ata që Allahun e përmendin me përkujtim kur janë në këmbë, kur janë ulur e kur janë shtrirë dhe thellohen në mendime rreth krijimit të qiejve e të tokës: “Zoti ynë, këtë nuk e krijoje kot, i lartësuar qofsh, ruana prej dënimit të zjarrit!”

(Sure Al’Imran: 191)

Në Kur’an, Zoti i thërret njerëzit të mendojnë dhe ekzaminojnë shenjat e krijimit rreth tyre. Profeti Muhamed, i Dërguari i Zotit, paqja qoftë mbi të, gjithashtu pëlqente që njerëzit të fitonin njohuri. Ai gjithashtu theksoi se është detyrimi jonë të kërkojmë njohuri. Të lexojmë hadithet e mëposhtme autentike:

Të kërkoj njohuri është detyrë mbi çdo Musliman. 1)

Merre dijen dhe njoftoja dhe njerëzve të tjerë. 2)

Çdokush që vëzhgon funksionimet e brendshme të universit, gjallesave dhe jogjallesave, dhe heton mbi atë që sheh rreth tij, do arrijë të njohë dhe urtësinë, njohurinë dhe fuqinë supreme të Zotit. Disa nga çështjet, që Zoti i fton njerëzit të meditojnë, janë përmendur në ajetet e mëposhtme të Kur’anit.

A nuk shikojnë ata me vëmendje nga qielli se si mbi ta e kemi ndërtuar atë, e kemi zbukuruar atë duke mos pasur në të ndonjë zbrazëti? Edhe tokën se si e kemi shtrirë e në të kemi vendosur kodra përforcuese dhe kemi bërë që në të të mbijnë gjithfarë bimësh të bukura. Dëshmi të

dukshme dhe përkujtuese për secilin njeri që ka drejtuar mendjen. Ne, nga qielli lëshuam shiun e dobishëm dhe me të bëmë që të kultivohen kopshte e drithëra që korren. Dhe rritëm trungje të gjata hurmash me fruta të paluar njëri mbi tjetrin.

(Sure Kaf: 6-10)

Ai është që krijoi shtatë qiej palë mbi palë. Në krijimin e Mëshiruesit nuk mund të shohësh ndonjë kontrast prandaj drejto shikimin përsëri: a sheh ndonjë çarje?

(Sure el-Mulk: 3)

Le të shikojë njeriu se prej çfarë është krijuar!

(Sure et-Tarik: 5)

A nuk i shikojnë devotë se si janë krijuar? Edhe qiellin se si është ngritur lart? Edhe malet se si janë vendosur? Edhe tokën se si është shtruar?

(Sure el-Gashijeh: 17-20)

Siç e tregojnë dhe ajetet e mësipërme, Zoti i shtyn njerëzit të studiojnë dhe ekzaminojnë aspekte të ndryshme të botës si qiejt, shiun, bimët, kafshët, lindja dhe shenjat gjeografike. Një mënyrë për t'i eksploruar këto është, si e thamë dhe më parë, nëpërmjet shkencës. Vëzhgimi shkencor e prezanton njeriun me misteret e krijimit dhe me dijen, urtësinë dhe fuqinë e përyetshme të Zotit. Shkenca është një mënyrë për të arritur një vlerësim të drejtë të Zotit, prandaj, përgjatë historisë, një numër i madh shkencëtarësh, të cilët i kanë shërbyer mjaft njerëzimit, ishin dhe besimtarë të devotë të Zotit.

BESIMI NË ZOT I BËN SHKENCËTARËT ENTUZIASTË DHE TË MOTIVUAR

Si e përmendëm më lart, feja e nxit shkencën dhe ata, që përdorin arsyen dhe ndjekin ndërgjegjen e tyre në arritjen e kërkimeve shkencore duhet të kenë besim të fortë pasi ata kuptojnë shenjat e Zotit menjëherë. Ata përballen me një sistem pa të meta dhe një kompleksitet perfekt të krijuar nga Zoti në çdo rrugë kërkimi që ata ndjekin dhe në çdo zbulim që bëjnë. Si tha dhe Profeti Muhamed, i Dërguari i Zotit, pagja qoftë mbi të, ata veprojnë duke e ditur se “Ai që del të kërkojë dije është i devotë për hir të Allahut derisa të kthehet”. 3)

Një shkencëtar që po kryen kërkime mbi syrin, për shembull, zbulon, edhe duke e njohur sistemin e tij kompleks, se ai nuk do të formohet kurrë nga një proces gradual rastësish. Ekzaminime të mëtejshme do ta çojnë atë në përfundimin se çdo detaj në strukturën e syrit është një krijim i mrekullueshëm. Ai sheh se syri përbëhet nga shumë pjesë që punojnë bashkë në harmoni, duke rritur kështu mrekullimin e tij ndaj Zotit që e krijoi atë.

Po njësoj, një shkencëtar që vëzhgon kozmosin do ta shohë veten menjëherë përballë mijëra ekuilibrave të padiskutueshëm. Ai fiton më tej një etje për dije pasi ka zbuluar se biliona galaksi dhe biliona yje brenda këtyre galaksive vazhdojnë të ekzistojnë në një harmoni të madhe, në një hapsirë të gjerë pa kufij.

Si i tillë, një besimtar ndërfitet më shumë dhe frymëzohet të ndjekë studime shkencore për të zbuluar misteret e universit. Në një nga artikujt e tij, Albert Ajnshtajn, gjeniu më i madh i erës së kaluar, i referohet frymëzimit të derivuar nga feja, që kanë shkencëtarët:

...Unë pohoj se ndjenja universale fetare është motivi më i fortë dhe më fisnik për kërkime shkencore. Vetëm ata që realizojnë përpjekjet e mëdha dhe mbi të gjitha përkushtimin, pa të cilin nuk mund të kryhet punë në shkencën teorike, janë në gjendje të kuptojnë forcën e emocionit pa të cilin, kjo punë, edhe pse larg realiteteve të drejtpërdrejta të jetës, nuk mund të kryhet. Çfarë bindjeje të thellë mbi funksionimin e universit dhe ç'dëshirë të fortë për të kuptuar duhet të kenë pasur Kepleri dhe Njutoni sa të kalonin vite të tëra pune individuale për të zgjidhur parimet e mekanikës qiellore!

Ata, njohuria e të cilëve rreth kërkimeve shkencore rrjedh kryesisht prej rezultateve të tyre praktikë, zhvillojnë lehtësisht një nocion komplet të gabuar rreth mentalitetit të atyre njerëzve, të cilët të rrethuar nga një botë skeptike, kanë udhëzuar shpirtrat e tjerë nëpër botë, përgjatë shekujve . Vetëm ai që e ka përkushtuar jetën e tij ndaj qëllimeve të ngjashme mund të ketë një kuptim të gjallë rreth asaj që i ka frymëzuar këta njerëz dhe i ka dhënë forcën për të mbrojtur qëllimet e tyre pavarësisht nga dështimet e panumërta. Është ndjenja universale fetare ajo që i jep njeriut një forcë të tillë. Dikush ka thënë, jo pa të drejtë, se, në këtë epokë materialiste vepruesit seriozë janë vetëm njerëzit thellësisht besimtarë. 4)

Johan Kepler tregoi se ai iu fut rrugës së shkencës për të gërmuar në veprat e Krijuesit, ndërsa Izak Njutoni, një tjetër shkencëtar i madh, tha se përfshirja kryesore që qëndronte pas interesit të tij për shkencën ishte dëshira e tij për të pasur një ndjesi dhe dije më të plotë rreth Zotit.

Këto ishin shënimet e vetëm disa shkencëtarëve më në zë të historisë. Këta dhe qindra të tjerë të cilët do t'i shtjellojmë në faqet në vijim, arritën të besonin në ekzistencën e Zotit duke eksploruar

universin dhe, të impresionuar nga ligjet dhe fenomenet që Zoti ka krijuar me Lavdinë e Tij, përpiqeshin të zbulonin më tepër.

Si do ta shohim, dëshira për të mësuar mënyrën si Zoti krijoi universin ka shërbyer si faktori kryesor motivues për shumë shkencëtarë gjatë historisë. Kjo ndodh sepse dikush, që percepton se universi dhe të gjitha gjallesat janë krijuar, gjithashtu percepton se ky krijim ka një arsye. Arsyjeja pastaj çon drejt kuptimit. Është prirja për të kapur atë kuptim, për të zbuluar shenjat e tij dhe për të gjetur detajet e tij ajo që lehtëson mjaft studimet shkencore.

Nëse, sidoqoftë, mohohet fakti se universi dhe gjallesat janë krijuar, ky kuptim gjithashtu humbet. Një shkencëtar, që beson në filozofinë materialiste dhe tek Darwinizmi, do supozojë se universi është i paqëllimtë dhe se çdogjë është rezultat i rastësisë së verbër. Si rrjedhim, vëzhgimi i universit dhe i gjallesave do të bëhej pa asnjë lloj qëllimi. Për këtë fakt, Ajnshtajni pohoi: “Nuk kam gjetur shprehje më të mirë se “fetare” për besimin në natyrën llogjike të realitetit, për aq sa është e kapshme nga arsyjeja njerëzore. Kurdo që kjo ndjenjë mungon, shkenca degjeneron në empiricizëm të pafrymëzuar.” 5)

Në një rast të tillë, qëllimi i vetëm i një shkencëtari do ishte ose të fitonte famë e të kujtohej në histori ose të pasurohej. Qëllime të tilla mund ta shmangin atë lehtësisht nga sinqeriteti dhe integrimi i tij shkencor. Supozojmë se, në një ngjarje ku rezultati në të cilën ai arriti me anë të kërkimit shkencor bie në kundërshtim me pikëpamjen konvencionale të komunitetit shkencor, ai mund të detyrohet ta mbajë atë sekret në mënyrë që të mos i ikë fama që ka, apo të merret nëpër gojë, apo të degradohet.

Pranimi për një kohë të gjatë i teorisë së evolucionit në botën shkencore është një shembull i kësaj mungese sinqeriteti. Shumë shkencëtarë, përballë fakteve shkencore, janë të bindur se teoria e evolucionit është mjaft larg aftësisë së shpjegimit të origjinës së jetës, por ata nuk mund ta thonë këtë haptazi thjesht nga frika e përballjes së një reagimi negativ. Në këtë linjë mendimi, fizikanti britanik H.S. Lipson bëri rrëfimin e mëposhtëm:

Ne tani dimë shumë më tepër rreth gjallesave sesa dinte Darvini. Ne dimë si punojnë nervat dhe unë e shikoj çdo nerv si një kryevepër të inxhinjerisë elektrike. Dhe ne kemi qindra milionë syresh në trupin tonë... “Modelim” është fjala që më vjen ndër mend për këtë çështje. Por, kolegët e mi biologë nuk e pëlqejnë. 6)

Fjala “modelim” është prerë nga literatura shkencore thjesht se nuk pëlqehet, me shumë shkencëtarë që dorëzohen përpara dogmatizmave të tilla. Në lidhje me këtë Lipson thotë:

Në fakt, evolucionit u shndërrua, në një farë mënyre, në një fëmijë shkencore; pothuajse të gjithë shkencëtarët e kanë pranuar atë dhe shumë janë përgatitur të ‘përthyejnë’ vëzhgimet e tyre për tu përshtatur me të. 7)

Kjo situatë e padëshirueshme është rezultat i mashtrimit të “shkencës pazot” që mbuloi komunitetin shkencor duke filluar nga mesi i shekullit të 19-të. Megjithatë, ashtu si tha dhe Ajnshtajni, “shkenca pa fenë është e çalë” 8). Ky iluzion e ka çuar shkencën jo vetëm drejt qëllimeve të gabuara por gjithashtu krijoi shkencëtarë të cilët, edhe pse i njihnin gabimet, rrinin indiferentë përballë tyre.

Në faqet në vijim do trajtojmë temën e lartpërmendur.

“DËSHIRA E FORTË PËR TË SHËRBYER” E SHKENCËTARËVE BESIMTARË.

Meqë shkencëtarët që besojnë në Njëshmërinë e Zotit dhe Mbifundësinë e Tij nuk kanë dëshira përfitimi për këtë botë si status, reputacion apo parë , përpjekjet e tyre për kërkimet shkencore janë të sinqerta. Ata e dinë se çdo mister në univers që ata qartësojnë do t'i rrisë më tepër njerëzimit kuptueshmërinë për Zotin, duke ndihmuar kështu në zbulimin e fuqisë dhe dijes së pafund të Tij. Të konfirmosh ekzistencën e Zotit dhe t'ia tregosh njerëzve realitetin e krijimit, është një veprim shumë i rëndësishëm adhurimi për një besimtar.

Të udhëhequr nga shqetësime kaq serioze, shkencëtarët besimtarë kryejnë kërkime të gjera e të rëndësishme me një entuziasëm të madh për të zbuluar ligjet e universit, sistemet mahnitës në natyrë, mekanizmat perfektë dhe sjelljet inteligjente të gjallesave. Ata grumbullojnë rezultate të mëdha dhe përparojnë shumë. Ata nuk pengohen kurrë para problemeve që hasin dhe as nuk mërziten kur nuk vlerësohen nga të tjerët. Kërkojnë vetëm pëlqimin e Zotit për punën që bëjnë.

Përpiqen me tërë forcat për t'u shërbyer besimtarëve të tjerë dhe kjo vetëm për kënaqësinë e Tij. Dhe ata nuk njohin kufij gjatë endjes së tyre të gjatë. Mundohen të bëjnë të pamundurën për t'i shërbyer njerëzve dhe të jenë sa më të dobishëm për ta.

Për më tepër, përpjekjet e tyre të sinqerta i bëjnë ata mjaft produktivë dhe studimet e tyre arrijnë rezultate pozitive.

Ata që pohojnë se shkencë duhet të jetë e ndarë nga feja padyshim që janë në gabim të qartë. Mbi të gjitha, ata që nuk besojnë nuk mund të përjetojnë dot ngritjen shpirtërore të besimit. Projektet shkencore të cilat i fillojnë me mjaft zell shpejt bëhen monotone dhe jofrymëzuese. Motivimi i tyre tani bëhet përfitimi. Kërkesa e përmbushjes së dëshirave të kësaj bote si të mirat materiale, rang shoqëror, reputacion apo famë do bëjë që ata të ndjekin ato kërkime që do të kontribuojnë direkt në këto përfitime personale. Për shembull, një shkencëtar që mendon në këtë mënyrë dhe që motivohet nga interesa për karrierë do ndiqte ato kërkime që do ta çonin drejt një rritjeje në përgjegjësi. Ai nuk do të ndërmernte kurrë një kërkim për një çështje që ai e mendon si të dobishme për njerëzimin por që nuk i shërben më së miri interesave të tij. Ose, n.q.s. do t'i duhej të zgjidhte mes dy temave kërkimore, ai do të zgjidhte atë që do t'i sillte më shumë të mira materiale apo prestigj, edhe pse zgjedhja tjetër mund t'i sillte përfitime njerëzimit. Shkurtimisht, shkencëtarë të tillë janë shumë pak të vlefshëm për njerëzimin, pasi nuk i shërbejnë të mirës së përbashkët, përveç ratëve kur ka ndonjë shpërblim në mes. Kur mundësia për përfitime personale venitet, ashtu ikën dhe dëshira për t'i shërbyer njerëzimit.

Profeti Muhamed, I Dërguari i Zotit, paqja qoftë mbi të, gjithashtu i përmendi dëmet e këtij mentaliteti. Ai tha:

Mos merrni njohuri me qëllim që të diskutoni me dijetarët e tjerë dhe të provoni superioritetin mbi to, apo që të debatoni me injorantët, apo për të tërhequr vëmendjen e njerëzve. 9)

Nga ana tjetër, Profeti Muhammed lavdëronte përhapjen e dijeve të dobishme. Një hadith thotë: Zoti dërgon mirësitë e Tij mbi ata që i udhëzojnë njerëzit për dije të dobishme. 10)

Duke u njoftuar për marrjen e mirësive, entuziasmi dhe motivimi i sinqertë i provuar nga një njeri që beson tek Zoti hapin rrugë të reja për të, jo vetëm në fushën e shkencës por edhe në shumë sfera të tjera të jetës si arti, kultura e me rradhë. Këto shpirtra nuk veniten kurrë, por përkundrazi, bëhen gjithnjë e më tepër entuziastë.

FEJA NDIHMON NË ORIENTIMIN E DREJTE TE SHKENCES

Shkenca bën të mundur hetimin e botës materiale në të cilën jetojmë nëpërmjet vëzhgimeve dhe eksperimenteve. Gjatë këtij hetimi shkenca arrin në konkluzione të shumta të bazuara mbi informacionin e mbledhur nga këto vëzhgime dhe eksperimente. Përveç kësaj, çdo degë e shkencës gjithashtu ka norma të caktuara të cilat merren si të vërteta ose pranohen pa u vërtetuar. Në literaturën shkencore, kjo bashkësi normash quhet “paradigmë”.

Të japim një paraqitje të shpejtë të “etapave” të kërkimit shkencor. Siç dihet, hapi i parë në kërkimin shkencor është formulimi i një hipoteze. Si fillim, shkencëtarët duhet të formojnë një “hipotezë, për temën e kërkimit të tyre. Më pas, kjo hipotezë testohet nëpërmjet eksperimenteve shkencore. Në qoftë se vëzhgimet dhe eksperimentet e vërtetojnë hipotezën, ajo quhet një “parim i përcaktuar” ose “ligj”. Në qoftë se hipoteza nuk vërtetohet, atëherë testohen hipoteza të tjera dhe kështu procesi rifillon.

Formulimi i hipotezes, që është hapi i parë i procesit, shpesh varet nga pikëpamja bazë e shkencëtarit. Për shembull, shkencëtarët, nën një pikëpamje të gabuar, mund të bazojnë punën e tyre mbi hipotezën që “lënda ka prirje të vetë-organizohet pa ndërhyrjen e një vepruesi të ndërgjegjshëm”. Më pas, ata do mund të kalonin vite të tëra kërkimesh për të verifikuar atë hipotezë. Por, meqë lënda nuk e ka atë aftësi, të gjitha këto përpjekje do dështojnë. Më tepër akoma, nëse shkencëtarët janë tej mase kokëfortë rreth hipotezës së tyre, kërkimi mund të zgjasë për vite të tëra madje për breza të tërë. Rezultati përfundimtar do të ishte një shpenzim shumë i madh kohe dhe burimesh.

Megjithatë, po të ishte kjo ide “është e pamundur që lënda të vetë-organizohet pa plan të ndërgjegjshëm” pika supozuese, ai kërkim shkencor do të kishte ndjekur një rrjedhë më produktive dhe më të shpejtë.

Kjo çështje, që është pra përcaktimi i duhur i hipotezës, kërkon një burim krejt të ndryshëm nga të dhënat e thjeshta shkencore. Gjetja e duhur e këtij burimi është kritike pasi, siç e shpjeguem dhe në shembullin e mëparshëm, një gabim i tillë mund t'i kushtojë botës së shkencës vite, dekada madje dhe shekuj.

Burimi i shumëkërkuar është zbulesa e Zotit ndaj njerëzimit. Zoti është Krijuesi i universit, botës dhe gjallesave dhe si rrjedhim, njohuria më e saktë dhe e padiskutueshme rreth ketyre temave rrjedh prej Tij. Zoti na ka zbuluar informacione të rëndësishme rreth tyre në Kuran. Më kryesoret prej tyre janë:

1- Zoti e krijoi universin nga asgjëja. Çdogjë është krijuar për një arsye të caktuar. Si rrjedhim, nuk ka një kaos ngjarjesh të rastësishme në natyrë apo në univers, por një rregull të përkryer të krijuar me një ndërtim inteligjent.

2- Universi material, për më tepër Toka në të cilën jetojmë, është ndërtuar posaçërisht për të mbajtur racën njerëzore. Ka një arsye të caktuar, në lëvizjen e yjeve dhe planeteve, në orientimet gjeografike dhe në vetitë e ujit apo atmosferës, që e bën të mundur jetën njerëzore.

3- Zoti i krijoi të gjitha gjallesat. Për më tepër, këto krijesa veprojnë të frymëzuara nga Zoti, siç citohet dhe në Kur'an në shembullin me bletën në vargun që fillon me, “Zoti yt frymëzoi bletën...” (Sure en-Nahl: 68).

Këto janë të vërteta absolute të cilat na janë komunikuar nga Zoti në Kur'an. Një afrim drejt shkencës i bazuar në këto fakte do të çonte padyshim në përparim të dukshëm dhe do t'i shërbente njerëzimit në mënyrën më të dobishme. Mbi këtë gjejmë shembuj të shumtë në histori. Vetëm me vendosjen e shkencës në pikëmbështetjen e duhur, shkencëtarët Muslimanë, të cilët atëherë po ndihmonin në përparimin e qytetërimeve më të mëdha në botë, kontribuan në arritjet kryesore të shekujve të 9-të dhe 10-të. Në Perëndim pionerët e të gjitha fushave të shkencës, nga fizika tek kimia, astronomia, biologjia apo paleontologjia, ishin njerëz të lartë të shkencës që besonin në Zot dhe të cilët kërkimet e tyre i kryenin për të eksploruar çfarë Ai krijoi.

Ajnshtajni gjithashtu pranonte se shkencëtarët duhet të bazohen në burimet fetare në zhvillimin e objektivave të tyre: Edhe pse feja është ajo që përcakton qëllimin, ajo ka mësuar nga shkenca, në kuptimin më të gjerë të fjalës, se cilat mënyra do kontribuonin në arritjen e qëllimit që ajo ka

caktuar. Por shkenca mund të krijohet vetëm nga ata që janë të mbushur me frymëzim drejt të vërtetës dhe kuptimit. Ky burim ndjenjash lind nga sfera e fesë... Nuk mund ta përfytyroj dot një shkencëtar të vërtetë pa këtë besim të thellë. 11)

Megjithatë, që nga mesi i shek. të 19-të, komuniteti shkencor është ndarë nga ky burim hyjnor dhe është futur nën influencën e filozofisë materialiste.

Materializmi, një ide që fillon që nga Grekët antikë, pranon ekzistencën absolute të lëndës dhe mohon ekzistencën e Zotit. Kjo pikëpamje materialiste gradualisht u fut në komunitetin shkencor dhe duke filluar nga mesi i shek. të 19-të një pjesë e konsiderueshme e vëzhgimit shkencor filloi ta mbështesë atë. Nga ky shkak u formuluan dhe shumë teori si “modeli i universit të pafund” që sugjeronte se universi ekziston për një kohë infinite, teoria e evolucionit të Darvinit që thotë se jeta është rezultat i rastësive, apo pikëpamjet e Frojdit që mendja njerëzore përbëhet vetëm nga truri.

Sot, duke parë të kaluarën, ne shohim se pohimet e materializmit ishin vetëm një humbje kohe për shkencën. Për dekada, një numër i madh shkencëtarësh kanë shpenzuar përpjekjet e tyre për të provuar secilën nga këto pohime por rezultatet gjithmonë ishin negative. Zbulimet konfirmuan shpalljet e Kur’anit – atë që universi ishte krijuar nga asgjëja, se është i përshtatshëm për racën njerëzore dhe se është e pamundur që jeta të vijë vetë dhe të evoluojë rastësisht.

Tani lë të konsiderojmë këto fakte një nga një.

HUMBJET QË I KA SHKAKTUAR SHKENCËS OBSESIONI MATERIALIST PËR “UNIVERSIN E PAFUND”

Deri në fillim të shek. të 20-të, opinioni konvencional i komunitetit shkencor, i cili atë kohë ishte nën influencën e materialistëve, ishte se universi kishte përmasa të pafundme dhe se ekzistonte dhe do të ekzistojë në pafundësi. Sipas këtij këndvështrimi, i quajtur “modeli statik i universit”, universi nuk kishte as fillim dhe as fund pra ishte thjesht një konglomerat i pakufizuar lënde. Mohimi i faktit që universi është krijuar përbënte themelet e filozofisë materialiste.

Shumë shkencëtarë që përqaftuan materializmin, plotësisht apo pjesërisht, e vendosën modelin e “universit infinit” si bazë e kërkimeve të tyre shkencore. Si rrjedhim, të gjitha kërkimet në astronomi dhe fizikë vareshin nga hipoteza se lënda ekzistonte prej një kohe pambarimisht të gjatë. Për një kohë, shumë shkencëtarë punuan dhe u munduan më kot, pasi shkenca shpejt e hodhi poshtë atë keqkuptim.

Shkencëtari belg, Zhorzh Lemètrë ishte i pari që dalloj pasaktësinë e modelit të “universit infinit” dhe postuloj një alternativë shkencore për të. Duke u bazuar në llogaritje të shkencëtarit rus Aleksandër Fridman, Lemètrë deklaroi se universi në fakt kishte një fillim dhe se ai po zgjerohej që nga ai moment fillestar. Ai gjithashtu hodhi idenë se mund të gjendeshin mbetjet e rrezatimit nga ai moment fillestar.

Këtu duhet theksuar se Zhorzh Lemètrë ishte gjithashtu prift. Lemètrë besonte fort se “universi ishte krijuar nga Zoti prej asgjëje”. Prandaj, afrimi i tij me shkencën ishte krejt i ndryshëm nga ai i materialistëve.

Vitet që pasuan konfirmuan saktësinë e supozimit të hedhur nga Lemètrë. Së pari, astronomi amerikan Edvin Habëll zbuloi me anë të teleskopit të tij gjigand se yjet po largoheshin si nga ne ashtu dhe nga njeri-tjetri. Kjo do të thoshte se universi po zgjerohej dhe si rrjedhim nuk ishte statik siç pretendonin materialistët.

Në fakt, më herët akoma Albert Ajnshtajn e kishte llogaritur teorikisht se universi nuk mund të ishte statik. Megjithatë, ai e la mënjanë teorinë thjesht sepse llogaritjet e tij nuk përputheshin me modelin shumë të njohur të universit statik të asaj kohe. Edhe një shkencëtar si ai, i konsideruar si gjeniu më i madh i shekullit, frikësohej nga dogmatizmi i pikëpamjes materialiste, duke zgjedhur kështu të mos e tregonte zbulimin e tij. Më vonë, Ajnshtajni pohoi se ajo zgjedhje ishte ‘gabimi më i madh i karrierës së tij’.

Kemi një të vërtetë tjetër të rëndësishme që sjell fakti i zgjerimit të universit: nëse universi bëhet më i madh me kalimin e kohës, atëherë po të kthehemi pas në kohë ai do ishte më i vogël dhe nëse shkojmë akoma më shumë shohim se çdogjë do të mblidhej dhe do të konvergjonte në një pikë të vetme. Llogaritjet treguan se kjo pikë e vetme duhet të kishte vëllim zero. Universi jonë lindi si rezultat i shpërthimit të kësaj pike, shpërthim ky i cili quhet “Big Beng”.

Në fakt, emërtimi i kësaj pike shpërthyes me vëllim zero s’është gjë tjetër veçse një shprehje teorike. Shprehja e vëllimit zero thjesht tregon “asgjënë”. Krejt universi u krijua pra nga “asgjëja”.

Teoria e Big Beng-ut demonstroi qartësisht se universi u krijua nga asgjëja. Megjithatë, nevojiteshin fakte të tjera shkencore që teoria të pranohej gjerësisht. Në 1948, Xhorxh Gamov propozoi që, nëse universi ishte krijuar në një shpërthim të menjëhershëm kataklizmik, si

pranonte Lemètrë, duhet të kishte një sasi të caktuar rrezatimi si pasojë e atij shpërthimi dhe se ky rrezatim duhet të ishte uniform në të gjithë universin.

Po afrohej konfirmimi shkencor i postulatës së Gamovit. Në 1965, dy zbulues të quajtur Arno Penzias dhe Robert Uilson zbuluan mbetjet e atij rrezatimi. I quajtur “rrezatim i sfondit kozmik”, ai nuk ishte i lokalizuar por i shpërndarë njëtrajtësisht në univers. Shpejt u kuptua se ky rrezatim ishte jehona e Big Beng-ut që akoma ushtonte nga momentet e para të atij shpërthimi të madh. Penzias dhe Uilson morën çmimin Nobel për zbulimin e tyre.

Në 1989, NASA, Administrata Kombëtare e Aeronautikës dhe Hapsirës, lëshoi satelitin COBE në hapësirë për arsye kërkimore të rrezatimit të sfondit kozmik. Brenda pak minutave, skanerat sensitivë të satelitit konfirmuan matjet e Penzias dhe Uilson.

Zbulimi i fakteve që konfirmonin krijimin e universit nga asgjëja sipas Big Bengut, bëri që shkencëtarët materialistë të ngelnin gojëhapur. Ata ishin dëshmitarë të rrëzimit të kërkimeve të tyre të gjera, hipotezave dhe teorive të paverifikuara ende, njëra pas tjetrës. Filozofi i shquar atëist Antoni Flju dha këto komente rreth situatës:

Dihet, rrëfimi është qetësim i shpirtit. Prandaj po filloj të rrëfej se ateisti është i zënë ngushtë nga aprovimet kozmologjike të kohëve të fundit. Pasi, duket se kozmologët po arrijnë një provë shkencore të asaj që, Shën Tomasi mendoi që nuk mund të provohet kurrë filozofikisht; pra, se universi ka një fillim. Për sa kohë që universi mendohet si jo vetëm i pafund por gjithashtu i pafillim, atëherë mbetet se ekzistenca e tij e paarsyeshme dhe të gjitha vetitë e tij më kryesore duhet të pranohen si baza shpjeguese. Edhe pse besoj se është akoma e saktë, është padyshim jo e lehtë apo e rehatshme të mbash këtë pozicion përballë historisë së Big Bengut. 12)

Siç e qartëson dhe shembulli i mësipërm, nëse dikush është verbërisht i përkushtuar ndaj materializmit, ai kundërshton të pranojë ndonjë dëshmi që thotë të kundërtën. Edhe pse ai e pranon faktin përsëri nuk e kompromenton përfshirjen e tij në materializëm.

Nga ana tjetër, shumë shkencëtarë, që nuk i zgjidhnin çështjet duke mohuar Ekzistencën e Zotit, sot pranojnë se Zoti, i Gjithëfuqishmi, krijoi universin. Një shembull i tillë është shkencëtari amerikan Uilliam Lein Kreig, i cili njihet për kërkimet e tij mbi Big Bengun:

Në fakt, nga vërtetësia e parimit *ex nihilo nihil fit* (asgjëja lind nga asgjëja), rrjedh se teoria e Big Bengut kërkon një shkak mbinatyror. Meqë veçantia kozmologjike fillestare përfaqëson kulmin e trajektores hapsirë-kohë, nuk mund të ketë pasur një shkak fizik të Big Bengut. Madje, shkaku duhet të tejkalojë kohën dhe hapsirën fizike; duhet të jetë i pavarur nga universi dhe paimagjinueshmërisht i fuqishëm. Për më tepër, ky shkak duhet të jetë një qenie vetjake, e pasur me dëshirën e lirë... Prandaj, shkaku i origjinës së universit duhet të jetë një Krijues vetjak, i cili një kohë të fundme më parë mundësoi ekzistencën e universit me vullnetin e tij të lirë. 13)

Një përfundim tjetër i rëndësishëm që rrjedh nga teoria e Big Bengut është se, siç e përmendëm dhe më parë, një afrim shkencor i bazuar në dije hyjnore do të jetë shumë e suksesshme në zbulimin e mistereve të universit. Shkencëtarët që dolën nga filozofia materialiste dhe vunë përpara modelin e “universit infinit”, nuk ishin në gjendje ta vërtetonin atë, pavarësisht nga përpjekjet e tyre maksimale. Megjithatë, teoria e Big Bengut ,që zhvilloi Zhorzh Lemètrë dhe që bazohej në burime hyjnore, ndihmoi në përparimin shkencor dhe zbulimin e origjinës së vërtetë të universit.

Kur shikojmë historinë e shkencës së shekullit të 20-të, shohim se ndodhi të ngjashme ka pasur dhe në fusha të tjera.

HUMBJET QË I SHKAKTOI SHKENCËS THËNIA "NUK KA MODELIM NË NATYRË"

Materialistët jo vetëm që propozuan se universi ekzistoi që nga pafundësia, por gjithashtu thanë se nuk ka modelim apo qëllim në univers. Ata diskutonin se i gjithë ekuilibri, harmonia dhe rregulli në univers janë të rastësishëm. Kjo thënie, që dominoi botën e shkencës duke filluar nga gjysma e dytë të shek. të 19-të, vendosi dhe rrjedhën e mëposhtme të vëzhgimit shkencor.

Për shembull, shkencëtarë të caktuar vunë para një supozim të quajtur "teoria e kaosit" për të treguar se nuk ka përcaktim në univers. Sipas kësaj teorie, rregulli mund të formohet spontanisht nga kaosi dhe u kryen një numër i konsiderueshëm studimesh shkencore për të mbështetur këtë thënie. Llogaritjet matematike, studimet në fizikën teorike, provat fizike dhe eksperimentet kimike, të gjitha këto u kryen për t'i dhënë një përgjigje pyetjes: "si mund të tregojmë se universi është produkt i një kaosi?"

Çdo zbulim i ri më pas mohonte kaosin dhe teorinë e rastësive, duke treguar se ka një projektim vigan në univers. Kërkimet e kryera që nga viti 1960 provuan se të gjithë ekuilibrat fizikë në univers janë planifikuar në mënyrë të tillë që të bëhet e mundur jeta. Me vazhdimin e kërkimeve u zbulua se secili pre ligjeve të fizikës, kimisë dhe biologjisë, rreth forcave fundamentale si graviteti

dhe elektromagnetizmi, rreth detajeve të strukturës së atomit dhe elementeve të universit, ishin vendosur në mënyrë të saktë për të bërë të mundur ekzistencën e jetës njerëzore. Shkencëtarët i referohen këtij përcaktimi të mahnitshëm si "Parimi Njerëzor". Ky është parimi me anë të së cilit çdo detaj në univers është rregulluar në mënyrë të kujdesshme për të mundur jetën njerëzore. Me këto zbulime, thënia formale e imponuar në komunitetin shkencor nga filozofia materialiste, ku "universi është një grumbull lënde pa kuptim dhe arsye që punon në përputhje me rastësinë", u shfaq si një falsitet joshkencor. Biologu i shquar molekular Majkëll Denton bën komentet e mëposhtme në librin e tij , Fati i Natyrës:Si Ligjet e Biologjisë Zbulojnë Qëllimin në Univers:

Pamja e re që është shfaqur në astronominë e shek të 20-të paraqet një sfidë dramatike ndaj supozimit që mbijetoj brenda qarqeve shkencore gjatë pjesës më të madhe të katër shekujve të fundit: se jeta është një fenomen tërësisht periferik dhe aksidental në skenën kozmike... Prova e ofruar nga kozmologjia dhe fizika moderne është saktësisht lloji i provës që teologët natyralë po kërkonin në shekullin e 17-të por që nuk e gjetën në shkencën e kohës së tyre. 14)

“Teologët natyralë” të përmendur më lart janë shkencëtarët besimtarë të devotë të shekullit të 17-të dhe 18-të, që u përpoqën për të rrëzuar ateizmin mbi baza shkencore, dhe si rrjedhim të provonin ekzistencën e Zotit. Megjithatë, siç thuhet më lart, grada e ulët e njohurisë shkencore në atë kohë nuk i lejonte të provonin ato të vërteta që perceptonin dhe materializmi, duke qenë i mbështetur nga i njëjti nivel primitiv i shkencës, u bë më autoritativ në botën shkencore. Shkenca e shekullit të 20-të e ka kaluar atë etapë dhe ka në dorë provat përfundimtare se universi u krijua nga Zoti.

Këtu, pika kryesore për tu konsideruar është sasia e jashtëzakonshme e kohës që kaloi mbi studime për të provuar zhgënjimin e materialistëve sipas të cilëve “nuk ka arsye dhe përcaktim në univers”. Të gjitha këto teori, formula, studime në fizikën teorike, ekuacione matematike, etj, provuan se ishin përpjekje të pavlera të çuara dëm. Ashtu si shkatërrimet e ideologjisë raciste e çuan njerëzimin drejt Luftës së Dytë Botërore, ashtu edhe ideologjia materialiste e tërhoqi pa qenë nevoja botën e shkencës në errësirë.

N.q.s komuniteti shkencor i bazon përpjekjet e tij, jo mbi moskuptimin e materializmit por mbi realitetin se universi u krijua nga Zoti, kërkimet shkencore do të kishin marrë rrjedhën e duhur.

HUMBJET QË I KANË SHKAKTUAR SHKENCËS PËRPJËKJET E PASHPRESA PËR TË PROVUAR TEORINË E EVOLUCIONIT

Shembulli më i spikatur i orientimit jo të duhur të shkencës është teoria evolucionare e Darvinit. E vendosur në kalendarin e studimeve shkencore 140 vjet më parë, kjo teori është aktualisht falsiteti më i madh i kryer në historinë e shkencës.

Teoria e evoluconit shpjegon se jeta erdhi si rezultat i konfigurimit të rashtësishëm të lëndës së pajetë. Po kjo teori më tutje thotë se organizmat e krijuar rastësisht evoluan përsëri duke dhënë kështu krijesa të tjera. Për një shekull e gjysëm, në qendër të vëmendjes ishte përpjekja për të gjetur justifikim shkencor për këtë skenar, rezultatet e të cilit për ironi, provuan vetëm të kundërtën. Provat shkencore treguan se evolucioni nuk ndodhi kurrë, se mundësia e

transformimit gradual nga një specie tek tjetra është jashtë diskutimit dhe se të gjitha gjallesat u krijuan veç e veç dhe në formën që kanë.

Pavarësisht, evolucionistët vazhdojnë të kryejnë studime dhe eksperimente të pafundme, shkruajnë vëllime të tërë librash të mbushura me asgjë tjetër veçse me falsitete dhe gabime, ngrejnë institucione, mbajnë konferenca dhe transmetojnë programe televizivë për të provuar evolucionin. Eksplorimi i qindra shkencëtarëve dhe sasi të pallogaritshme të parave dhe burimeve për një çështje të paprovuar ka qenë padyshim një dëmtim serioz për njerëzimin. Sikur këto burime të drejtoheshin në mënyrën e duhur, nuk do të ndodhnin humbje të tilla, por do mund të bëheshin hapa të mëdhenj përpara dhe do fitoheshin rezultate pozitive në shumë fusha të studimit shkencor.

Nga ana tjetër, shumë shkencëtarë dhe mendimtarë kanë kuptuar se ç'moskuptim i rëndë ka qenë teoria e evolucionit. Filozofi britanik Malkolm Magerixh, për shembull, komenton kështu:

Personalisht jam bindur se teoria e evolucionit, sidomos zgjerimi që ajo ka pësuar, do të jetë një nga shakatë më të mëdha në librat e historisë në të ardhmen. Pasardhësit tanë do mrekullohen se si një hipotezë aq e dyshimtë dhe e paqëndrueshme të jetë pranuar me një besnikëri aq të habitshme. 15)

Shkencëtari skandinav Soren Lovtrup në shënimet e tij në librin *Darvinizmi, Refuzimi i një Miti*: shkruan:

Supozoj se askush nuk e mohon që është fatkeqësi e madhe nëse një degë e tërë e shkencës të jetë e varur nga një teori e rremë. Por kjo ka ndodhur me biologjinë: ka kohë tashmë që njerëzit

diskutojnë problemet evolucionare me një fjalor të veçantë ‘Darvinian’ si ‘përshtatje’, ‘presion i seleksionimit’, ‘seleksionim natyror’, etj, duke besuar se ndihmojnë në shpjegimin e ngjarjeve natyrore. E kanë gabim... Unë besoj se një ditë miti Darvinian do renditet ndër mashtrimet më të mëdha të historisë së shkencës. 16)

Edhe shumë shkencëtarë e kanë kuptuar se teoria që ata mbrojnë nuk përballlet dot me faktet dhe nuk janë të qetë mbi këtë. “Përjetësia e teorisë së sotme të evolucionit si dogmë nuk e ndihmon progresin të shkojë drejt shpjegimeve më të kënaqshme të fenomeneve të vëzhguara” 17), thotë shkencëtari evolucionist Paul R. Erlich në një intervistë tek *Shkenca*, ku ai edhe pse indirekt, pranon dëmin, që përkushtimi i verbër i teorisë së evolucionit i ka bërë shkencës.

Tani le të shohim të gjitha përpjekjet e bëra për të mbështetur thëniet joshkencore të teorisë së evolucionit, që i kushtuan shkencës asgjë veç humbjes së madhe të kohës dhe të të mirave materiale.

HUMBJET QË I SHKAKTOI SHKENCËS THËNIA “LËNDA JO E GJALLË MUND TË FORMOJË JETËN”

Cila është origjina e jetës? Çfarë e dallon një zog apo një xhirafë nga guri, uji, toka apo çdolloj lënde tjetër jo të gjallë?

Përgjigja e kësaj pyetjeje ka qenë një kuriozitet që nga lashtësia. Pikëpamjet kryesore janë dy. Ideja e parë është se ekziston një vijë e hollë ndërmjet lëndës së gjallë dhe jo të gjallë, që mund të shënohet lehtësisht dhe se jeta mund të lindë spontanisht nga lënda jo e gjallë. Kjo në gjuhën shkencore quhet “abiogjenezë”.

Ideja e dytë pohon se ekziston një kufi i pakalueshëm ndërmjet lëndës jo të gjallë dhe të gjallë. Sipas kësaj, është e pamundur që organizmat e gjallë të zhvillohen nga materiale jo jetësorë dhe gjithashtu një formë jete lind vetëm nga një tjetër formë jete. Kjo ide, e përmbledhur si “jeta vjen vetëm nga jeta”, quhet “biogjenezë”.

Është interesante fakti se ideja e “abiogjenezës” lidhet me filozofinë materialiste ndërsa “biogjeneza” del nga burime fetare. Filozofia materialiste ka pranuar gjithmonë se materialet pa jetë mund të nxjerrin organizma të gjallë. Filozofët grekë besonin se forma të thjeshta jete lindnin vazhdimisht nga lënda jo e gjallë.

Në të kundërt, burimet hyjnore pohojnë se fuqia e vetme që mund t’i japë jetë lëndës jo të gjallë është fuqia krijuese e Zotit. Ajetet e Kur’anit na tregojnë:

S’ka dyshim, Allahu është zbërthyes i farës dhe i bërthamës. Ai nxjerr të gjallin nga i vdekuri dhe ai është nxjerrës i të vdekurit nga i gjalli. Ky është Allahu, e si atëherë shmangeni nga e vërteta?

(Sure el-En’am: 95)

I Tij është pushteti në qiej e në tokë, Ai jep jetë dhe Ai jep vdekje dhe ai ka fuqi për çdo send.

(Sure el-Hadid: 2)

Në Mesjetë, kur njerëzit kishin një njohuri shumë të kufizuar të natyrës, mbizotëronte abiogjeneza për shkak të disa vëzhgimeve të gabuara. Ata që shikonin larvat që zhvilloheshin tek mishi i prishur mendonin se kjo ndodhte “spontanisht”. Ata gjithashtu supozuan se minjtë shfaqeshin po spontanisht në qilarët e drithërave. Kjo bestyttni, e quajtur edhe “gjenerim spontan”, pranohej gjerësisht deri në shekullin e 17-të.

Megjithatë, eksperimentet e kryera nga dy shkencëtarë të njohur, e groposën njëherë e mirë idenë e gjenerimit spontan. I pari prej tyre ishte Francisko Redi. Redi tregoi, me anë të eksperimenteve të kryera në 1668, se larvat, që shfaqeshin tek mishi, nuk formoheshin vetë por vinin nga mizat të cilat shërbenin si bartëse të vezëve të tyre. Para këtij zbulimi mbrojtësit e abiogjenezës u tërhoqën duke thënë se nuk prodhoheshin organizma të mëdhenj nga lënda jo e gjallë si larvat apo bretkosat, por disa mikrobe të padukshme. Debati zgjati edhe për dy shekuj të tjerë. Më së fundmi, biologu francez Luì Pastër zbuloi nga një seri eksperimentesh se as mikrobet nuk mund të zhvilloheshin nga materialet jo të gjallë. Pastër i përmbloodhi konkluzionet e tij në komentin e mëposhtëm:

A mundet lënda të vetëorganizohet? Me fjalë të tjera, a mundet që organizmat të vijnë në këtë botë pa prindër, pa paraardhës? Kjo është çështja që duhet zgjidhur... Nuk ka asnjë rrethanë të njohur sot në të cilën ndokush të mund të pohojë se mikroorganizmat janë zhvilluar pa një embrion. 18)

Redi dhe Pastër kishin një gjë të përbashkët: të dy shkencëtarë që besonin në ekzistencën e Zotit dhe se jeta është krijuar prej Tij. Besimi i tyre luajti një rol kritik në gjetjen e absurditetit të idesë së abiogjenezës. Në fakt, ndërsa një numër i madh shkencëtarësh, nën influencën e materializmit

(evolucionistëve si Darwin, Hekel, etj), iu nënshtruan idesë së abiogjenezës, të tjerë, që iu afruan shkencës me frymën e duhur, kuptuan faktin e “biogjenezës”

Shkencëtarët evolucionistë i rezistuan këtij realiteti të dukshëm. Përkushtimi i tyre i verbër ndaj filozofisë materialiste i ngatërroi ata në një luftë të kotë që do zgjaste një shekull. Dy shkencëtarë materialistë, Aleksandër Oparin dhe J.B. Haldan, prezantuan nocionin e “evolucionit kimik”. Sipas Oparin dhe Haldan abiogjeneza nuk ndodhte për një kohë të shkurtër por zgjaste për një periudhë kohe të gjatë. Në kundërshtim me disa ligje të caktuara shkencore, ndërmjet të cilëve dhe Ligji i Dytë i Termodinamikës, kjo thënie e la botën shkencore pezull, duke shkaktuar kështu një humbje të madhe kohe.

Përgjatë shekullit një numër shkencëtarësh bënë mjaft eksperimente në favor të hipotezës së evolucionit kimik si dhe ushtruan përpjekje të mëdha për të mbështetur thënien me teori të reja. U mobilizuan laboratorë gjigandë, institucione të larta dhe degë të universiteteve. Megjithatë, të gjitha këto përpjekje, dështuan. Evolucionisti i shquar Prof. Klaus Douz, Drejtor i Institutit të Biokimisë në Universitetin Johanes-Gutenberg, rrëfeu se të gjitha përpjekjet, për vërtetimin e thënies se materialet jo të gjallë prodhojnë lëndë të gjallë, ishin pa rezultat:

Më tepër se 30 vjet eksperimentimesh mbi origjinën e jetës në fushat e evolucionit kimik dhe molekular na kanë bërë të kuptojmë më mirë madhësinë e jashtëzakonshme të problemit të origjinës së jetës mbi Tokë sesa zgjidhjen e tij. Tani për tani të gjitha diskutimet mbi teoritë dhe eksperimentet kryesore në këtë fushë, ose kanë mbetur pezull, ose janë përfundime të gabuara.

19)

N.q.s. bota e shkencës nuk do të fiksohej me idenë e “abiogenezës” (një falsitet materialist), të gjitha këto përpjekje të bëra në emër të “evolucionit kimik” mund të ishin kanalizuar drejt fushave më produktive. Komuniteti shkencor po të kishte filluar punën duke njohur faktin se jeta është krijuar nga Zoti dhe se vetëm Ai, Zoti ynë ka fuqinë për të dhënë jetë, i gjithë shpenzimi i kohës, parave dhe burimeve humane do mund të evitohet. Për këtë arsye, shkenca do të përqëndrohej në zbulimet dhe kërkimet e reja të dobishme për njerëzimin dhe jo të kërkonte të vërtetonte mitet e Grekëve të Lashtë.

Sot komuniteti shkencor ka treguar se materialet jo të gjallë nuk mund të vetëorganizohen nëpërmjet ngjarjeve të rastësishme dhe pastaj të bashkohen me materiale të tjerë jo të gjallë për të formuar qeliza perfekte dhe njaft komplekse. Është bërë gjithashtu e ditur se milionat e formave të jetës që ne shohim përreth nuk janë formuar nga bashkimi i rastësishëm e qelizave, siç thonë evolucionistët. Pa dyshim që as trëndafili, palloi, tigr, milingona, me fjalë të tjera asnjë gjallesë nuk ka mundur të fillojë ekzistencën e saj nga vullneti i qelizave të pandërgjegjshme të përbëra nga kombinimi i atomeve të pandërgjegjshëm.

Një shkencëtar që kryen studime të zgjeruara mbi këto tema, pa dyshim, nuk është produkt i vendimeve të përbashkëta të atomeve të pandërgjegjshëm. Është padyshim e pamundur që atome të tilla të zhvillojnë një qenie njerëzore plotësisht të ndërgjegjshme.

Përkundër kësaj, qindra vjet më parë ishte përmendur në Kur'an se jeta është krijuar nga Zoti nga “asgjëja”, se vetëm Zoti jep jetën dhe se asnjë qenie tjetër përveç Atij ka fuqinë për “të dhënë jetë”. Nëse shkenca do të përmbledhte rrjedhimet e fakteve të transmetuara nga Zoti për njerëzimin, nuk do të rendte drejt kërkimeve të pakonkluduara për një periudhë kaq të gjatë kohe.

HUMBJET QË I SHKAKTUAN SHKENCËS PËRPJEKJET PËR TË PROVUAR “EVOLUCIONIN E SPECIEVE”

Ka miliona gjallesa që jetojnë në Tokë të cilat ndryshojnë nga njëra-tjetra në mënyra të ndryshme. Marrim për shembull kuajt, zogjtë, gjarpërinjtë, fluturat, peshqit, macet, lakuriqi i natës, krimbat, milingonat, elefantët, mushkonjat, bletët, delfinët, yllin e detit, gamiljet... Të gjitha këto forma jete ndryshojnë shumë nga karakteristikat e tyre fizike, mjedisi ku jetojnë, teknikat e gjuajtjes, taktikat mbrojtëse, mënyrat e ushqimit, riprodhimit, etj.

Por, si u krijuan këto gjallesa?

Çdokush që reflekton mbi këtë pyetje, duke përdorur arsyen e tij, do shikojë se të gjitha gjallesat janë modeluar, pra krijuar. Çdo modelim provon ekzistencën e një projektuesi inteligjent që i ka prodhuar ato. Gjallesat, ashtu si të gjithë shembujt e tjerë të projektimit në natyrë, provojnë ekzistencën e Zotit.

Kjo e vërtetë na është zbuluar nëpërmjet Islamit. Në Kur'an jemi informuar se si u krijuan gjallesat. Të gjitha gjallesat janë krijuar nga Zoti në mënyrë të dallueshme. Zoti, me fuqinë e tij krijuese, të vetme, dhe me dije të pakufizuar, i veshi krijesat me veçori të ndryshme dhe i komunikoi kështu fuqinë, urtësinë dhe dijen e Tij të pafundme njerëzimit. Disa nga ajetet që tregojnë krijimin e gjallesave janë:

Nga argumentet e Tij është krijimi i qiejve dhe i tokës dhe shpërndarja e gjallesave në to dhe Ai me fuqinë e Tij mund t'i bashkojë kurdo që të dëshirojë.

(Sure esh-Shura:29)

Allahu krijoi secilën gjallesë nga uji, e prej tyre ka disa që ecin rrëshqitas në barkun e vet, disa që ecin me të dy këmbët e disa me katër këmbët. Allahu krijon çfarë të dojë, pasi vërtet Allahu ka mundësi për çdogjë.

(Sure en-ur: 45)

Ai i krijoi qiejt pa shtylla që i shihni, e në tokë vendosi male të rënda që të mos luajë vendi bashkë me ju e nëpër të shpërndau nga të gjitha gjallesat, dhe nga qielli Në kemi lëshuar shi e kemi bërë të mbijnë në tokë nga të gjitha llojet më të dobishme. Kjo është vepër e krijimit të Allahut, e më tregoni pra Mua se ç'krijuan të tjerët përveç Tij. Jo asgjë pra, mohuesit janë në humbje të pafund.

(Sure Lukman: 10-11)

Për besimtarët ekzistojnë argumente në qiej dhe në tokë. Për një popull që sinqerisht është i bindur ka argumente edhe në krijimin tuaj dhe në kafshët e shpërndara (nëpër tokë).

(Sure el-Xhathijeh: 3-4)

Duke njohur realitetin e krijimit, shkencëtarët vendosën disiplina të ndryshme si biologji, anatomi dhe paleontologji. Shkencëtarë të njohur si Karl Lineus, i cili e kategorizoi botën e gjallë duke e ndarë atë në klasa dhe që është i njohur si “themeluesi i taksonomisë”; Zhorzh Kuvie, themeluesi i shkencës së fosileve dhe anatomisë krahasuese; Gregor Mendel, themelues i gjenetikës i cili zbuloi ligjet e trashëgimisë; apo Luis Agasis që është konsideruar biologu më i madh amerikan i

shekullit të 19-të, të gjithë këta e praktikuan shkencën me përkujdesin se të gjitha gjallesat ishin krijuar nga Zoti.

Pastaj me prezantimin e teorisë së evolucionit të Darvinit, bota e shkencës u zhyt në përpjekjet për të gjetur se “speciet evoluojnë nga njëra-tjetra”. Kjo endje bëri që shkencëtarët të futin veten në shumë vëzhgime të pafrytshme. Në gjurmimet e fosileve të kryera në të gjithë botën shkencëtarët, kërkuan për fosile të formave të ndërmjetme që nuk patën ekzistuar ndonjëherë në histori. Për më tepër, u ndërtuan skenarë imagjinarë për të shpjeguar se si specie të ndryshme mund të evoluojnë njëra nga tjetra. Botimet shkencore i ofruan këto skenarë dhe detyrimisht iu mësuan studentëve në shkollë.

Do të ishte mirë të shikonim disa nga këto skenarë për të treguar se si evolucionistët përdorin shkencën për fantazitë e tyre. Për shembull, historia e mëposhtme u botua në një artikull ku flitej për shndërrimin e zvarranikëve në gjitarë:

Disa nga zvarranikët e zonave më të ftohta filluan të zhvillojnë një metodë për të mbajtur trupat e tyre ngrohtë. Dalja e nxehsisë së tyre rritej kur ishte ftohtë dhe kjo humbje nxehësie u zvogëlua kur luspat u bënë të vogla dhe me majë duke u shnërruar kështu në gëzof. Djersitja ishte gjithashtu një përshtatje për të rregulluar temperaturën e trupit, një mjet për të ftohur trupin me anë të avullimit të ujit, kur kjo ishte e nevojshme. Por aksidentalisht, të rinjtë e këtyre zvarranikëve filluan të lëpijnë djersën e nënës së tyre për t’u ushqyer. Disa gjendra të djersës filluan të nxjerrin një sekrecion gjithnjë e më të pasur i cili eventualisht u kthye në qumësht. Pra, të rinjtë e këtyre gjitarëve të hershëm kishin një fillim më të mirë jete. 20)

Për të vërtetuar këtë hipotezë evolucionare ishte e nevojshme të vërtetoje shkencërisht ngjarjet e pamundura si shndërrimi i djersës në qumësht apo i luspave në gëzof. Realisht, asnjë nga këto shndërrime mund të vërtetohet. Së pari, është e pamundur që qumështi i nënës, i cili përmban çdogjë që ka nevojë një foshnje, të ketë prejardhur nga “djersa”, siç citohet më sipër. Qumështi i nënës është një substancë e rregullueshme posaçërisht sipas nevojave të fëmijës dhe ndryshon në çdo fazë sipas një plani të caktuar. Çdogjë që ka nevojë fëmija gjendet në qumështin e nënës në momentin kur ajo gjë nevojitet. Për shembull, dita që fëmija ka nevojë për kalium është e njëjtë me ditën kur qumështi i nënës është i pasur me kalium. Kjo vlen për të gjitha materialet e tjera që fëmija ka nevojë gjatë zhvillimit të tij. Është padyshim e pamundur që një ushqim i tillë të jetë formuar nga rastësi të pandërgjegjshme.

Sipas të njëjtës logjikë, përbërësja tjetër e thënies së mësipërme, historia e “evolucionit të luspave të zvarranikëve në gëzof”, është në kundërshtim të plotë e të qartë me faktet shkencore. Luspat dhe gëzofi kanë struktura krejtësisht të ndryshme:

1. Gëzofi është folikular, që do të thotë se ai del nga një qeskë. Luspat, nga ana tjetër, janë struktura të sheshta të futura në lëkurë. Përveç kësaj luspat zhvillohen, rriten dhe bien në një mënyrë krejt të ndryshme nga gëzofi. Përfundimisht, ato s’kanë asgjë të përbashkët.

2. Nuk ka asnjë provë shkencore që sugjeron se gëzofi evoluoi nga luspat. Evolucionistët nuk kanë provë fosilesh që vërteton këtë prandaj edhe nuk mund të paraqesin një mekanizëm logjik për të argumentuar këtë transformim.

Transformimi imagjinar i zvarranikëve në gjitarë nuk është “përralla” e vetme joshkencore. Çdo evolucionist ka një “variant” të tijin. Njësoj, janë ndërtuar shumë skenarë që tregojnë se si

dinozaurët evoluuan në zogj. Një nga këto skenarë tregon se si disa dinozaurë filluan të fluturojnë ndërsa përqipeshin të kapnin miza. Një tjetër parashtron se dinozaurët i zhvilluan krahët kur kërcenin nga një pemë në tjetrën. Pra, shkencë “u mësua së provuari” këto skenarë që dilnin nga imagjinata e evolucionistëve. Kështu një numër i madh shkencëtarësh kreu kërkime se si dinozaurët filluan të fluturonin ndërsa ata vraponin apo kërcenin në degët e pemëve dhe gjithashtu kaluan vite të tëra për të treguar se si luspat u shndërruan në pupla. Evolucionisti dhe ornitologu i shquar Alan Feduça është një nga këta shkencëtarë, i cili kaloi jetën e tij duke punuar mbi këtë temë. Ndërsa shpenzoi 25 vjet për të kërkuar një lidhje ndërmjet dinozaurëve dhe zogjve, Feduça na ofron rrëfimin e mëposhtëm:

Epo, unë studiova kafkat e zogjve për 25 vjet dhe nuk shoh asnjë lloj ngjashmërie. Thjesht nuk e shoh... Origjina teropode e zogjve, sipas meje, do të jetë zhgënjimi më i madh i paleontologjisë së shekullit të 20-të. 21)

Skenarët evolucionistë nuk mbarojnë këtu. Ashtu siç e pranon dhe paleontologu evolucionist Dr. Kolin Peterson, “Ka pasur një mori të pahijshme tregimesh, njëra më fantazioze se tjetra, se kush është në të vërtetë natyra e asaj historie [e jetës]” 22) Evolucionistët gjithashtu vunë përpara thënien fantastike se gjitarët detarë si balenat dhe delfinat evoluuan nga arinjtë që pëlqenin të notonin. Për më tepër, për të pasur një bazë për këtë skenar, ata kanë prodhuar teori rreth krijesave gjysëm-ari/gjysëm-balenë, madje edhe kanë fabrikuar histori për “balena që ecin”.

Evolucionistët janë të lirë të ëndërrojnë dhe të besojnë çfarëdolloj skenari që të duan. Problemi i vërtetë është se ata harxhojnë burimet dhe kohën e botës shkencore në shpresën për të provuar këta skenarë. Për këta skenarë evolutivë u shpreh dhe një tjetër shkencëtar evolucionist i njohur,

Pier Pol Grasè, “Nuk ka ndonjë ligj që flet kundër ëndërrimit me sy hapur, por shkenca nuk duhet të jepet pas tij” 23)

Shkenca do vazhdojë të kapet më kot pas këtyre miteve përsa kohë shkencëtarët i bazojnë studimet e tyre mbi hipoteza të pasakta si Darwinizmi. Njohja e realitetit të krijimit, nga ana tjetër, do t'i japë fund të gjithë këtyre endjeve të kota të cilat pengojnë përparimin e shkencës. Siç e kemi përmendur dhe më parë, të gjitha krijesat u krijuan nga Zoti individualisht. Karakteristikat e tyre fizike, mënyrat e të ushqyerit, teknikat e të gjuajturit, taktikat mbrojtëse, mbrojtja e të vegjëlve të tyre, etj, të gjitha këto reflektojnë harmoni perfekte. Nuk ka arsye të thuash dhe të përpiqesh të provosh se këto harmoni mund të kenë ardhur rastësisht. Kjo përsosshmëri nuk mund të jetë krijuar kështu; ajo ka lindur vetëm nga fuqia dhe kontrolli i Zotit tonë, Krijuesit të Gjithpushtetshëm. Prandaj do të ishte shumë më e vlefshme të hetoje realitete të vërtetueshme dhe detajet e tyre, sesa të prodhosh skenarë tërësisht imagjinarë. Ç'është më e rëndësishme, kërkime të tilla do të na ndihmonin të njihnim më mirë Zotin, të Gjithfuqishmin, i Cili krijoi njerëzit dhe gjithë universin nga asgjëja.

RRUGA PA KRYE E TEORISË SË MUTACIONIT

Një rrjedhim tjetër i teorisë së evolucionit, e cila ka shpenzuar kohën e shkencës, ishte ndjekja e kotë pas “mutacioneve të dobishme”. Mutacionet janë ndryshime që ndodhin në kodin gjenetik të një organizmi si efekt i rrezatimit apo kimikateve. Edhe pse evolucionistët pohojnë se gjallesat

evoluan nga mutacionet, mutacionet janë pothuajse gjithmonë të dëmshme dhe nuk kanë efekt tjetër përveç shkaktimit të çrregullimeve në organizëm. Rrjedhja radioaktive në Çernobil është një tregues i efekteve të dëmshme të mutacionit. Si pasojë e kësaj katastrofe, shumë njerëz vuajnë nga sëmundje të tilla si leucemia apo jonormalitete në lindje.

Pavarësisht nga efektet negative të mutacionit, neo-Darvinizmi ka parashtruar dy “mekanizma evolucionarë” një prej të cilëve është mutacioni. Prandaj shkencëtarët u përpoqën të provojnë se mutacionet mund të krijojnë efekte të dobishme tek gjallesat. Megjithatë, siç e kemi shpjeguar më lart, mutacionet janë gjithnjë të dëmshme dhe nuk është parë kurrë të ketë pasur ndonjë efekt evolutiv.

Evolucionistët ndërtuan modele artificiale mutacioni dhe punuan për dekada për të vëzhguar një mutacion të dobishëm. Për shembull, mizat e frutave iu nënshtruan disa herë mutacionit me shpresën se ato mund të jepnin një “mutacion që përmirësonte kodin gjenetik”. Rezultati ishte një dështim total. Evolucionisti Majkëll Pitman bëri shënimet e mëposhtme rreth eksperimenteve të gjera, por pa rezultat, mbi mutacionet:

Morgan, Goldshmit, Myler dhe gjenetistë të tjerë i kanë trajtuar mizat e frutave në kushte ekstreme të të nxehtë, të ftohtë, dritës, errësirës dhe trajtime të tjera me kimikate dhe rrezatim. U prodhuan praktikisht të gjitha llojet e mutacioneve. Evolucion i bërë nga njeriu? Në të vërtetë, jo: Pak nga përbindëshat e gjenetistëve mundën të mbijetonin jashtë enëve ku kishin ardhur në jetë. Praktikisht, mutantët ngordhin, janë sterilë ose priren të egërsohen. 24)

Evolucionisti i famshëm Gordon Teilor gjithashtu citoi se 50 vjet u humbën për eksperimentet e mutacioneve.

Në të gjitha qindra eksperimentet mbi mizat të kryera në mbarë botën për më shumë se 50 vjet, nuk është parë të zhvillohet asnjë specie e re... madje as edhe një enzimë e re. 25)

Diskutimet evolucionare në fusha të tjera të shkencës nuk kanë qenë ndryshe nga ky. Pavarësisht, evolucionistët mbrojnë Darwinin dhe pastaj i paraqesin këmbënguljet e tyre si “këmbëngulje shkencore”. Por ajo që ata praktikojnë nuk është këmbëngulje shkencore, por rezistencë ndaj shkencës.

PENGESA PREJ MBETJEVE FOSILE

Një shembull tjetër i humbjes së kohës që teoria e evolucionit i shkaktoi shkencës është qorrsokaku ku u fut paleontologjia. Nuk ka dyshim se studimet paleontologjike janë esenciale në sqarimin tonë rreth historisë së jetës në tokë. Por konceptet e gabuara të teorisë së evolucionit patën një efekt negativ në kërkimet e fosileve dhe i çuan në rrugë të shtrembër shkencëtarët. Veçanërisht, disa paleontologë hasën mjaft vështirësi në investigimin e “origjinës së njeriut”: të gjitha kërkimet për të zbuluar një krijesë gjysëm-majmun/gjysëm-njeri kanë qenë një harxhim kohe i vërtetë.

Duhet të përmendet se gërmimet e fosileve kryhen në kushte shumë të vështira dhe nevojitin buxhet të madh. Gërmimet e bëra në një shekull e gjysëm në rajone të tilla si shkretëtira afrikane nga skuadra të mëdha kërkuesish, duke i mbajtur kampet për muaj të tërë nën diellin përvëlues dhe me buxhet që shkonte në biliona dollarë, nuk kanë paraqitur rezultate konkrete. Kërkuesi i

njohur i fosileve Riçard Likei dhe shkrimtari i famshëm i shkencës Roxher Ljuin bënë komentet e mëposhtme rreth mosrezultateve të studimeve të tyre:

Nëse dikush do vendoste në një dhomë të gjitha mbetjet fosile të zbuluara deri tani të paraardhësve tanë që jetuan le të themi nga një deri në pesë milion vjet më parë, atij do t'i duheshin afërsisht dy tavolina mbi të cilat t'i shpërndajë ato. Madje, nëse nuk do bëhej dot kjo, një kuti e gjërë këpucësh do ishte mëse e mjaftueshme për të mbartur të gjitha gjetjet fosile të hominidëve të periudhës ndërmjet 6 deri 15 milion vjet më parë! 26)

Të gjitha këto ishin një shpenzim i kohës, njohurive, punës, parave dhe burimeve, gabimisht të kryera nën emrin e “shkencës”. Në mbarë botën, qindra universitete, institucione dhe organizata shkencore, miliona shkencëtarë, instruktorë e studentë, laboratorë, teknikë, pajisje teknike dhe burime të panumërta janë sakrifikuar në shërbim të një thënieje të rremë. Rezultati i fundit është me pak fjalë asgjë dhe për më tepër zbulime të reja vazhdojnë të shfaqin falsitetin e hipotezës së evolucionit. Shkencëtari evolucionist S. J. Xhons shpjegon në një artikull të publikuar në revistën *Natyra* studimin e kërkimeve fosile rreth origjinës së njeriut:

Paleoantropologjistët duket se po kompensojnë mungesën e fosileve me një furi të tepruar dhe kjo duhet të jetë shkenca e vetme në të cilën është akoma e mundur të bëhesh i famshëm vetëm duke dhënë një opinion. Siç mund të thoshte një cinik, në paleontologjinë njerëzore konsensusi varet nga ai që bërtet më shumë. 27)

HUMBJET QË I SHKAKTUAN SHKENCËS ATA QË MOHOJNË “MODELIMIN PERFEKT NË NATYRË”

Të mohosh faktin e krijimit, pra “modelimin” në natyrë, aktualisht do të thotë të pengosh kërkimin shkencor. Një shkencëtar, që është i kujdesshëm ndaj ekzistencës së një përcaktimi në natyrë, i merr përsipër studimet e tij me qëllimin e vëzhgimit të këtij projektimi dhe shkaqet e tij. Kurse një evolucionist nuk do mund të ketë këtë qëllim pasi ai e konsideron natyrën si një grumbull i paqëllimshëm lënde.

Fizikanti dhe filozofi amerikan Uilliam Dembski është një shkencëtar tjetër që pranon se ka një “modelim” në natyrë. Dembski citon se këndvështrimi evolucionar, duke mohuar ekzistencën e një qëllimi në natyrë, e lë prapa përparimin shkencor. Si shembull për këtë ai i referohet termit “ADN e pavlefshme” të evolucionistëve. (Sipas një hipoteze të shkencëtarëve evolucionistë në këtë përfshihen pjesë të ADN-së që nuk përmbajnë ndonjë informacion gjenetik dhe si rrjedhim nuk ka ndonjë funksion të dukshëm gjenetik). Dembski komenton:

... Modelimi nuk është një frenues i shkencës. Në të vërtetë modelimi mund të nxisë kërkimet ku përafrimet tradicionale evolucioniste i pengojnë ato. Konsideroni termin “ADN e pavlefshme”. Kuptohet se në këtë term është idea se, meqë bashkësia e gjeneve të një organizmi është krijuar nëpërmjet një procesi të gjatë, jodirekt, evolucionar, atehërë këto gjene janë një bashkim pjesësh nga e cila vetëm një pjesë e kufizuar është e rëndësishme për organizmin. Pra nga pikëpamja evolucioniste duhet të presim një sasi ADN-je të padobishme. N.q.s., nga ana tjetër, organizmat modelohen, ne duhet të presim sa më shumë ADN funksionante. Dhe vërtetë, gjetjet e fundit

pohojnë se ta përcaktosh ADN-në si të pavlefshme kjo thjesht mbulon mangësinë e njohurive tona rreth funksionimit të saj. Për shembull, në një artikull të kohëve të fundit të *Gazetës së Biologjisë Teorike*, Xhon Bodnar përshkruan se si "AND-ja jokoduese në gjenet eukariote kodon një gjuhë që programon rritjen dhe zhvillimin e organizmit." Modelimi i nxit shkencëtarët të kërkojnë funksionin ndërsa evolucioni bën të kundërtën...

Të pranosh modelimin brenda shkencës, kjo vetëm mund të pasurojë iniciativën shkencore. Të gjitha mjetet e vërteta dhe të provuara të shkencës do mbeteshin të pacënuara. Por modelimi shton edhe një mjet tjetër në shportën e mjeteve shpjeguese të shkencëtarit. Për më tepër, modelimi zhvillon një bashkësi të tërë pyetjesh mbi kërkimin shkencor. Sapo të pranojmë se diçka është modeluar, ne do duam të dimë si është prodhuar ajo, në ç'shtrirje ky projekt është më optimal dhe kush është qëllimi i tij. 28)

Padyshim, pranimi i faktit se gjallesat janë krijuar nga Zoti hap horizonte të reja të shkencës si dhe ndihmon të kuptosh më mirë natyrën.

Megjithatë, shkencëtarët materialistë duke mohuar fuqinë krijuese të Zotit thonë se të gjitha format e jetës në natyrë erdhën si rezultat i ngjarjeve të rastësishme. Sipas tyre ekzistenca e "modelimeve jonormale" apo i "produkteve të panevojshme" është mëse normale në një univers që është rezultat i rastësive. Gjatë viteve kjo pikëpamje ka shkaktuar një interpretim jo të duhur të shumë të dhënave shkencore dhe parandaloi zbulimin e shumë fakteve të reja. Për shembull, një shkencëtar materialist duke ekzaminuar një pupël, që ka gjetur në natyrë, dhe duke parë strukturën asimetrike të puplës, vendos se ajo ka një formë të shtrembër pasi ajo u krijua rastësisht. Si rrjedhim ai nuk e ndjen të nevojshme të studiojë natyrën asimetrike të puplës. Për

një shkencëtar që beson se Zoti krijoi çdo formë jete për një shkak të caktuar dhe me një modelim perfekt, vetia e asimetrisë të puplave të zogjve është një trajtim i rëndësishëm që ia vlen të ekzaminohet. Një shkencëtar që fillon punën e tij me këto prirje do zbulojë se forma asimetrike e puplave të zogjve është e nevojshme për fluturimin dhe se zogjtë me pupla simetrike nuk janë në gjendje të fluturojnë.

Shembuj të tillë janë të zakonshëm në botën e shkencës. Shkencëtarët që studiojnë bletët patën një eksperiencë të ngjashme. Disa shkencëtarë, pasi llogaritën këndet e hojeve të koshereve, panë se këndet e dy dhomëzave ngjitur ndryshonin nga këndi optimal me 0.020. (Matjet treguan se këndet e formuara nga bletët janë 109.28 dhe 70.32 gradë. Nga llogaritje shumë të ndërlikuara, u përcaktua nga matematicieni Këning se këndet optimale për këtë qëllim duhet të ishin 109.26 dhe 70.34 gradë.) Shkencëtarët që punuan mbi këtë temë arritën në përfundimin se bletët gabonin me këtë fraksion të minutit. Matematicieni skocez Kolin Meklorin (1698-1746), i pakënaqur nga ky shpjegim, vendosi të kryente vetë një vëzhgim të ri dhe të detajuar mbi çështjen. Ai tregoi se, si pasojë e një gabimi të lehtë shtypi të tabelave logaritmike, rezultati i përfutur më parë ndryshonte me saktësisht dy minuta të këndit. 29) Kështu u zbulua se bletët e kishin llogaritë këndin optimal saktësisht, dhe jo shkencëtarët!

Një person që njeh faktin se Zoti i krijoi të gjitha gjallesat në një formë perfekte nuk supozon kurrë se ka një jonormalitet në modelimin e një objekti në natyrë. Ai di se çdo detaj është krijuar nga Zoti për një arsye të caktuar.

Një keqkuptim tjetër, pasojë e shkencëtarëve që nuk besojnë në krijimin e Zotit, ka të bëjë përsëri me bletët. Numri i 12 tetorit 1996 të revistës *Shkencëtari i Ri* përmban një fragment nga Ben

Kristëll ku ai aprovon se bletët i rrahin flatrat e tyre më tepër se ç'duhet dhe kështu fluturimi i tyre është jorendimentar. Sipas këtij artikulli bletët i rrahin flatrat herë shpejt e herë më ngadalë por duke fluturuar me të njëjtën shpejtësi, dhe kështu ato harxhojnë energji kur i rrahin më shpejt. Sipas autorit, ky ishte një gabim në modelim.

Një skuadër e Universitetit të shtetit të Arizonës e udhëhequr nga Xhon Herrison, ka botuar tek *Shkenca* (1996, vëll. 274, f. 88) gjetjet kërkimore që sugjerojnë se ka arsye të vlefshme në ndryshimin e frekuencave të rrahjes së flatrave të bletëve. U matën temperatura e trupit të bletës, shpejtësia e rrahjes së flatrave dhe shpejtësia e ndryshimit të metabolizmit të saj duke ndryshuar temperaturën e ambientit. Me rritjen e temperaturës nga 20°C në 40°C, frekuenca e rrahjes zvogëlohej. Kërkimet zbuluan se bletët i rrahin flatrat e tyre më ngadalë në mot të ngrohtë ndërsa më shpejt në mot të ftohtë. Por, nuk kishte ndryshim në shpejtësinë e tyre të fluturimit. Ato e mbanin ngrohtë trupin e tyre duke përdor energjinë e çliruar nga rrahja më frekvente e flatrave. Si përfundim u zbulua se flatrat e bletëve kishin një funksion të dyfishtë: fluturimin dhe gjenerimin e nxehtësisë.

Një shtrembërim tjetër i parashtruar nga shkencëtarët evolucionistë, që nuk besojnë se Zoti krijoi gjallesat përsosmërisht në formën e tyre, është falsiteti i “organeve rudimentare”. Evolucionistët, sipas të cilëve të gjitha gjallesat evoluon rastësisht nga një paraardhës, besojnë se ekziston një numër “organesh jo-funksionale” në trupin e njeriut, të trashëguar nga paraardhësit, të cilët janë bërë rudimentare me kalimin e kohës meqë nuk përdoren më. Shkencëtarët që nuk besojnë në aftësinë krijuese të Zotit, i shkaktuan një hutim të dëmshëm studimit të këtyre organeve, që ata i konsideruan si mosfunksionale. Me përparimin e shkencës u kuptua se këto organe, në fakt janë vitale për trupin e njeriut. Pakësimi gradual i listës së gjatë të organeve rudimentare të

evolucionistëve ishte treguesi më i mirë se sa e metë ishte kjo premisë, e cila pengoi përparimin e shkencës. Vetë një evolucionist, S. R. Skading, e diskutoi këtë fakt në artikullin e tij të titulluar “Mund të jenë organet rudimentare provë e evolucionit?”, i botuar në revistën *Teoria Evolucionare*:

Meqë është e pamundur të identifikosh qartësisht struktura të padobishme dhe meqë struktura e argumentit në fjalë nuk është e vlefshme shkencërisht, unë arrij në përfundimin se “organet rudimentare” nuk paraqesin provë specifike për teorinë e evolucionit. 30)

Lista e organeve rudimentare e kompiluar nga anatomisti gjerman R. Viders’haim në vitin 1895 përbëhej nga afërsisht 100 organe, përfshirë apandesitin dhe kërbishtin. Me zhvillimin e shkencës numri i organeve në këtë listë u zvogëlua gradualisht dhe u zbulua se këto organe në fakt kishin funksione shumë të rëndësishme në trupin e njeriut. Për shembull, u zbulua se apandesiti, që supozohej të ishte “organ rudimentar”, në të vërtetë ishte një organ limfoid që parandalonte infeksionet në trup. Gjithashtu u zbulua se bajamet në fyt, të përfshira edhe këto në listë, kishin një rol mbrojtës të fytit kundër infeksioneve, sidomos deri në adoleshencë. U gjet se kërbishti, i ndodhur në fund të kollonës vertebrale, mban kokat rreth komblikut dhe është pika mbajtëse e disa muskujve të vegjël. Në vitet në vijim u kuptua se timusi nxit sistemin imunitar në trupin e njeriut duke aktivizuar qelizat T, gjendra e epifizës është e nevojshme për sekretimin e disa hormoneve të rëndësishme dhe u zbuluan dhe funksionet e shumë organeve të tjera të supozuara jo-funksionante. Pala gjysëm-hënëore e syrit, që konsiderohej si rudimentare nga Darvini, në fakt shërben për pastrimin dhe lubrifikimin e vetullave.

Të gjitha këto shembuj çojnë tek një fakt: që kërkimi shkencor të jetë efektiv dhe i shpejtë, duhet që ai të bazohet mbi një kusht paraprak. Zoti krijoi çdogjë për një arsye të caktuar me një

modelim të pametë dhe të paimitueshëm. Prandaj, qëllimi i vëzhgimit të natyrës nga një shkencëtar duhet të jetë zbulimi i detajeve në këtë përsosmëri tek të gjitha gjërat dhe eksplorimi i arsyeve të fshehura në çdo fenomen me të cilin ndeshet.

EFEKTI NEGATIV MBI SHKENCËTARËT EVOLUCIONISTË DHE ATEISTË I NJOHJES SË FAKTIT SE PËRPPJEKJET E TYRE ISHIN TË KOTA

Në fakt, kryerja e kërkimeve dhe studimeve të zgjeruara të hipotezave falso dhe jorezultative, është gjithashtu një humbje emocionale për shkencëtarët evolucionistë. Kur ata arritën në përfundimin se shumica e kërkimeve tek të cilat ata përkushtuan jetët e tyre ishin të kota dhe të padobishme, u dëshpëruan shumë.

Të kryesh kërkime shkencore nevojitet disiplinë e madhe dhe vetësakrificim. Të bëjnë eksperimente dhe vëzhgime në laborator për një premisë që e dinë se nuk do t'i çojë gjëkund dhe të zbulosh se është e vërtetë krejt e kundërta e hipotezës që duan të provojnë, është padyshim mërzë e madhe për shkencëtarë të tillë.

Në librin e tij, *Kutia e Zezë e Darvinit*, ku shpjegohet mosvlershmëria shkencore e Darwinizmit, biokimisti i njohur amerikan Majkëll Behe përshkruan psikologjinë e shkencëtarëve evolucionistë përballë realitetit të dukshëm të “modelimit” në qelizat e gjalla:

Në katër dekadat e fundit biokimia moderne ka zbuluar sekretet e qelizës. Përparimi u arrit me vështirësi. U deshën dhjetra mijëra njerëz që t'i përkushtonin pjesën më të mirë të jetës së tyre punës së vazhdueshme në laborator... Rezultati i këtyre përpjekjeve të përbashkëta për të hetuar mbi qelizën – të vëzhgosh jetën në nivel molekular – është një thërritje e qartë e me zë të lartë e “modelimit!” Ky rezultat është aq i pastër dhe i kuptimtë saqë mund të renditet ndër ngjarjet më të mëdha të historisë së shkencës. Ky triumf i shkencës duhet të provokojë britmën “Eureka!” nga dhjetë mijë zëra.

Por kjo nuk ndodhi, madje as duartrokitje nuk u dëgjuan. Përkundrazi, një heshtje e çuditshme, e ndrojtur, rrethon të gjithë kompleksitetin e qelizës. Kur hapet kjo temë në publik, këmbët fillojnë disi të dridhen dhe frymëmarrja shtohet. Veçmas, njerëzit janë më të qetë; shumë prej tyre e pranojnë çfarë është evidente por pastaj ulin shikimin, tundin kokën dhe e anashkalojnë. Pse komuniteti shkencor nuk e përqafon me zell zbulimin e tij shokues? Pse vëzhgimi i modelimit mbahet me doreza intelektuale? Dilema është se ndërsa njëra anë e çështjes emërtohet modelim inteligjent, ana tjetër duhet të emërtohet Zot. 31)

Disa evolucionistë në komunitetin shkencor e kanë pranuar se vuajnë prej këtij dëshpërimi. Për shembull, paleontologu evolucionist, Dr. Kolin Petërson, paleontologu kryesor i Muzeut Britanik të Historisë Natyrore dhe autor i librit *Evolucioni*, bëri komentet e mëposhtme të famshme me rastin e hapjes së Muzeut të Historisë Natyrore të Nju Jorkut:

Pyetja është: A mund të më thuash ndonjë gjë që di rreth evolucionit, ndonjë gjë që të jetë e vërtetë? E kam bërë këtë pyetje para stafit të geologjisë të Muzeut Mineral të Historisë Natyrore

dhe gjithçka mora si përgjigje ishte heshtje... Pastaj u përmenda dhe kuptova se gjatë gjithë jetës time jam mashtruar duke e marrë evolucionizmin si një të vërtetë të mirëqenë. 32)

Në të njëjtin fjalim, Petërson gjithashtu citoi:

Një nga arsytet që kam filluar të kem këtë qëndrim anti-evolucionar, ose më mirë ta quajmë një qëndrim jo-evolucionar, ishte kur vitin e kaluar kuptova papritmas se kisha mbi njëzet vjet që mendoja se punoja për evolucionin, në njëfarë mënyre. U zgjova një mëngjes, diçka kish ndodhur natën dhe më shokoi fakti se kisha punuar mbi njëzet vjet dhe nuk kishte asgjë për të cilën të kisha dijeni. Është tronditje e vërtetë të mësosh që dikush mund të jetë për një kohë kaq të gjatë i çorientuar. 33)

Evolucionisti, Dr. N. Heribert Nilson, Drejtor i Institutit Botanik i Universitetit Lund, Suedi, pranoi se kish harxhuar mbi 40 vjet për asgjë, duke shtuar: “Përpjekjet e mia 40 vjeçare për të treguar evolucionin nëpërmjet një eksperimenti dështuan plotësisht.” 34)

Këta shembuj individualë tregojnë si ka vuajtur shkencë duke ndjekur një teori false. Për dekada njohuritë, koha, energjia, puna, laboratorët, asistentët dhe burimet financiare të mijëra shkencëtarëve kanë humbur në një përpjekje të shtirur për të mbështetur mitin e evolucionit.

Ç’është më interesante, jo vetëm evolucionistët e ditëve tona por edhe vetë Çarls Darwin, themeluesi i teorisë, shpesh shqetësohej se mos “shpenzonte kot kohën e tij” dhe se “në fund do zhgënjehej”. Darvini fliste shpesh për shqetësimet e tij mbi këtë pikë në letrat që i dërgonte miqve të tij ose në artikujt e tij. Në një prej tyre ai pohoi se nuk ka prova në natyrë që të mbështesin teorinë e tij:

E gjithë natyra është kapriçoze dhe nuk do bëjë atë që do doja unë. 35)

Mungesa e vetëbesimit të Darvinit manifestohet edhe në fjalët e tij të mëposhtme:

Sidoqoftë, dyshoj nëse puna ime (shkrimi i *Origjina e specieve*) ia vlente harxhimin e gjithë asaj kohe. 36)

Qartë, nëse një teori false mbrohet vetëm për arsye ideologjike, ajo shkakton edhe mjerim dhe dëshpërim mes propozuesve të saj. Të tilla janë pasojat e paevitueshme të vendosjes së shkencës drejt rrjedhës së gabuar.

HUMBJET QË I SHKAKTUAN SHKENCËS MASHTRIMET E EVOLUCIONISTËVE

Meqë evolucionistët nuk ishin në gjendje të gjenin prova për të mbështetur teorinë e tyre, ata herë pas here mashtronin njerëzimin duke shtrembëruar gjetjet e tyre shkencore. Nga mashtrimet më të famshme ka qenë skandali i “Njeriut të Piltdaun-it”. Në pamundësi të zbulimit të fosileve të krijesave të supozuara gjysëm-majmun/gjysëm-njeri, që sipas tyre ekzistonin, evolucionistët vendosën më në fund të prodhojnë një vetë. Duke montuar nofullën e një orangutani me një kafkë njeriu dhe duke i dhënë atij një pamje të datuar duke e trajtuar me lloje kimikatesh, për vite më rradhë ata e prezantuan këtë kafkë në muzeumin më të famshëm të botës, si “paraardhësi i

njeriut”. F. Klark Hauell, vetë evolucionist, përshkruan kështu pengesat që i solli shkencës ky mashtrim:

U zbulua në vitin 1953 se Piltdaun nuk ishte asgjë më shumë se një nofull majmuni e ngjitur pas një kafke njeriu. Ishte një mashtrim i qëllimtë. Ata nuk e dalluan as nofullën që ishte e një majmuni e as kafkën të ishte njerëzore. Për më tepër ata e deklaruan çdo pjesë të tij si një ndërmjetës mes majmunit dhe njeriut. E datuan si të ishte 500.000 vjeçar, i dhanë një emër (Eoantropus Dausan ose ‘Njeriu i agimit’) dhe shkruan rreth 500 libra mbi të. ‘Zbulimi’ i gënjeu paleontologët për 45 vjet. 37)

Fjalët e këtij shkencëtari janë vërtetë mbresëlënëse. Një pjesë e “të ashtuquajturës provë”, “gënjeu” komunitetin shkencor për 40 vjet. Fakti se 500 libra u shkruan për një kafkë të rremë është një tregues i shkëlqyer i përpjekjeve të bëra për kapriçio.

Fajtori i një mashtrimi tjetër, Ernest Hekel, jo vetëm që rrëfeu falsifikimet e tij, por gjithashtu përmendi dhe shtrembërimet e kryera nga kolegët e tij me qëllim për të fajësuar ideologjitë e tyre të ndryshme:

Pas këtij rrëfimi kompromentues për “falsifikim”, detyrohem ta konsideroja veten të dënuar dhe të shkatërruar nëse nuk do ngushëllohesha të shikoja pranë meje në bankën e të akuzuarve qindra kolegë fajtorë, ndërmjet të cilëve dhe vëzhguesit më besnikë dhe biologët më të vlerësuar. Pjesa më e madhe e të gjitha diagramave nëpër librat më të mirë të biologjisë, shkrimet dhe gazetatat do të akuzoheshin me të njëjtën shkallë akuze për “falsifikim”, pasi të gjitha ato janë të pasakta dhe pak a shumë janë meremetuar, skematizuar dhe ndërtuar. 38)

Përpyekjet për të përputhur vëzhgimet, eksperimentet dhe kërkimet me evolucionin, mbulimin e të vërtetave apo paraqitjen e shtrembër e tyre kanë qenë një pengesë serioze për përparimin e shkencës. Shkrimtari evolucionist, U. R. Tomson e pranoi këtë fakt me këto fjalë, edhe pse jo drejtpërsëdrejti:

Kjo situatë, ku shkencëtarët garojnë në mbrojtje të një doktrine të cilën ata nuk janë në gjendje ta përcaktojnë shkencërisht, e më pak akoma ta vërtetojnë rigorozisht, duke u përpyekur të ruajnë vlerat e saj para publikut me anë të shtypjes së kriticizmit dhe eliminimit të vështirësive, është jonormale dhe e padëshirueshme për shkencën. 39)

Çështje më interesante, të gjitha studimet dhe eksperimentet e kryera prej evolucionistëve me qëllim vërtetimin e evolucionit, përfundimisht japin prova që mbështesin faktin e krijimit.

ARRITJET SHKENCORE GJITHMONË VËRTETOJNË FAKTIN E KRIJIMIT EDHE PSE EVOLUCIONISTËT NUK E PRANOJNË

Siç e përmendëm dhe në fillim të këtij kapitulli, kur shkenca udhëhiqet nga ideologji të gabuara, shpenzohen më kot kohë, para dhe punë. Që nga shekulli i 18-të, shkenca ka qenë nën influencën e materialistëve dhe pothuajse të gjitha kërkimet synonin gjetjen e provave shkencore për filozofinë materialiste. Kështu, provat shkencore kundër kësaj filozofie fshiheshin ose paraqiteshin në një mënyrë të devijuar.

Për më tepër, çdo studim apo eksperiment i kryer nga evolucionistët për të vërtetuar evolucionin, nxirrte prova të mëtejshme në mbështetje të krijimit. Shkenca është relativisht e thjeshtë dhe pa probleme për ata që besojnë në ekzistencën e Zotit. Të hetosh mbi një fenomen që e di se ekziston dhe të kërkosh prova për këtë, nuk duhet të jetë shqetësuese për shkencëtarët. Përkundrazi, të kërkosh prova jo-ekzistente është “e lodhshme” dhe “e mërzitshme”, siç e pohojnë ata vetë.

Një nga shembujt më të bujshëm për këtë, janë gjetjet paleontologjike të Erës Kambriane. Ky është emri i dhënë kësaj periudhe që është vlerësuar të ketë filluar 550 milionë vjet më parë dhe në të cilën janë vëzhguar shenjat e para të jetës. Të gjitha format e jetës që ekzistonin në këtë periudhë ishin gjallesa plotësisht të zhvilluara që zotëronin sisteme mjaft komplekse. Për shembull, një krijesë e veçantë e quajtur trilobit, zotëronte një strukturë të komplikuar syri të përbërë. E formuar nga 100 lente, kjo strukturë syri është e njëjtë me atë të disa insetkeve të sotëm si pilivesa. Ç’është “shqetësuese” për evolucionistët, është fakti se këto krijesa, me struktura kaq komplekse, shfaqen përnjëherësh në këtë kohë dhe pa ndonjë paraardhës. Këto fakte shkencore tregojnë qartë Krijimin.

Zoologu i njohur britanik Riçard Dokins, tregon kështu se si zbulimet shkencore janë vazhdimisht në mbrojtje të faktit të krijimit:

Për shembull, shtresat Kambriane të shkëmbinjve, rreth 600 milion vjet më parë, janë shtresat më të vjetrat në të cilat ne gjejmë pjesën më të madhe të grupeve të jovertebrorëve. Dhe shumicën prej tyre, herën e parë që shfaqen, e gjejmë në një gjendje të avancuar evolucioni. Është sikur ato

të kishin mbirë aty, pa ndonjë histori evolucionare. Është e panevojshme të thuhet por kjo shfaqje e papritur i ka kënaqur pa masë ata që besojnë në Krijimin. 40)

Kjo gjendje “mosrezultatshmërie” në fushën e paleontologjisë, është një nga pengesat më të rënda që has teoria e evolucionit. Siç e kemi pohuar vazhdimisht, shkencëtarët evolucionistë janë përpjekur për dekada të tëra në kërkim të formave të ndërmjetme (një kafshë e supozuar ndërmjet dy llojeve të ndryshme), për të provuar evolucionin. Por ata nuk kanë pasur kurrë një rezultat konkret, pasi krijesa të tilla nuk kanë ekzistuar ndonjëherë mbi Tokë. Paleontologu evolucionist Mark Xarneski komenton kështu dështimin e evolucionistëve në gjetjen e fosileve të formave të ndërmjetme:

Një nga problemet kryesore në vërtetimin e teorisë kanë qenë mbetjet fosile; gjurmë speciesh të zhdukura të ruajtura në formacionet gjeologjike të Tokës. Këto ruajtje nuk kanë zbuluar kurrë gjurmë të varianteve të ndërmjetme hipotetike të Darvinit – në fakt speciet shfaqen dhe zhduken papritur dhe kjo anomali ka ndezur argumentin e besimtarëve se çdo specie është krijuar nga Zoti. 41)

Të lexosh ndërmjet thënieve të disa evolucionistëve shihet se çdo ecejake në kërkim të justifikimit shkencor për evolucionin ka përfunduar pa sukses dhe jo në ndonjë rezultat të caktuar. Përkundrazi, çdo studim i prirë nga shkencëtarë evolucionistë për të konfirmuar nocionin që çdogjë u krijua rastësisht, çon drejt një të vërtete të qartë: e vërteta se të gjitha gjallesat janë krijuar pa të meta nga Zoti, Zotëruesi i qiejve dhe i tokës.

PËRFUNDIME

Mjedisi që na rrethon dhe universi në të cilin jetojmë na japin shenja të shumta të faktit të krijimit. Sistemi mahnitës i një mushkonje, arti madhështor në pendët e palloit, një organ funksional i përkryer dhe kompleks si syri dhe miliona forma të tjera jete janë shenja të ekzistencës së Zotit dhe dijes e urtësisë së Tij supreme për njerësit që besojnë. Një shkencëtar që pranon krijimin si fakt e shikon natyrën nga ky këndvështrim dhe përfiton mjaft kënaqësi në çdo vëzhgim që bën apo eksperiment, duke u frymëzuar kështu për studime të mëtejshme.

Nga ana tjetër, të besosh në një mit si evolucioni dhe të mbështetësh atë pavarësisht nga gjetjet shkencore, çon në një gjendje emocionale të dëshpëruar. Harmonia e universit dhe modelimi i gjallesave bëhet burim i madh shqetësimesh për ta. Fjalët e mëposhtme të Darvinit na ofrojnë një vështrim të shpejtë brenda ndjenjave të shumë evolucionistëve:

Më kujtohet mirë koha kur mendimi i strukturës së syrit më drithëronte, por e mposhta atë fazë ankimesh...megjithatë tani hollësi të vogla të kësaj strukture shpesh më bëjnë të ndjehem jo rehat. Pamja e një pende të bishtit të palloit, sa herë që e fiksoj, më sëmur! 42)

Pendët e palloit, si dhe shenja të tjera të panumërta të krijimit në natyrë, vazhdojnë t'i mundin evolucionistët. Duke bërë një sy qorr para këtyre mrekullive të qarta, ata bien në kundërshtim para këtyre të vërtetave, të shoqëruar me një gjendje mohimi mendor. Një rast i mirë në këtë pikë është evolucionisti Riçard Dokins që shkon aq larg sa u thërret të krishterëve të mos e pranojnë se kanë qenë dëshmitarë të një mrekullie edhe sikur të shikonin statujën e Virgjëreshës Maria duke i përshëndetur me dorë. Sipas Dokins, “Ndoshta të gjitha atomet e krahut të statujës

ndodhën të lëviznin bashkë në të njëjtin drejtim – një ngjarje me probabilitet të ulët për të qenë i sigurt, por e mundshme.” 43)

Që shkenca të bëjë përpara, këta personazhe të shekullit të 19-të duhet të lihen mënjanë dhe vendin e tyre ta marrin shkencëtarë me mendime të lira, të gatshëm për të pranuar faktet që ata kuptojnë.

FEJA DHE SHKENCA JANE GJITHMONE NE PERPUTHJE

Materialistët, për të mbuluar dështimet e tyre shkencore, shpesh fshihen pas metodave të ndryshme propagandistike. Më e përhapura prej tyre është ideja e “konfliktit mes shkencës dhe fesë”, e shumëpërfolur në botimet materialiste. Këto burime përfshijnë ngjarje artificiale, duke sugjeruar se përgjatë historisë feja ka qenë gjithmonë kundër shkencës dhe se shkenca mund të përparojë vetëm nëse feja lihet jashtë.

Megjithatë, një vështrim i shpejtë i historisë së shkencës do të ishte i mjaftueshëm për të nxjerrë në pah falsitetin e kësaj thënieje.

Kur shikojmë historinë e Islamit, shohim se shkenca u paraqit në Lindjen e Mesme në të njëjtën kohë me Kur’anin. Arabët paraislamikë besonin në të gjitha llojet e supersticioneve dhe nuk bënë asnjë vëzhgim në univers apo natyrë. Me ardhjen e Islamit ky komunitet u civilizua dhe duke filluar të ngrrejë lart rëndësinë e dijes si dhe duke ndjekur urdhërat e Kur’anit, filloi të

ekzaminojë botën rreth tij. Jo vetëm Arabia por edhe shumë vende të tjera si Irani, Turqia apo Afrika e Veriut u ndriçuan pasi përqaftuan Islamin. Vënia në përdorim e arsyes dhe vëzhgimit e urdhëruar në Kur'an, solli një rritje të theksuar civilizimi në shekujt e 9-të dhe 10-të. Shumë shkencëtarë Muslimanë të asaj kohe bënë një numër të madh zbulimesh në mjaft fusha si astronomi, matematikë, gjeometri dhe mjekësi.

Rëndësia e dijes në Islam është mjaft e dukshme në hadithe të Profetit tonë, të Dërguarit të Zotit, paqja qoftë mbi të. Ka shumë prej këtyre haditheve që nxisin Muslimanët të fitojnë dije dhe ta përhapin atë. Disa prej tyre janë:

Ai që ecën drejt kërkimit të dijes, Zoti e bën të ecë drejt Kopshteve (Parajsës) ... Të diturit janë trashëgimtarë të Profetëve, pasi profetët nuk lanë pas si trashëgim të mirat materiale por dijen. Prandaj kushdo që merr pjesë prej saj do marrë mirësi të bollshme. 44)

Një besimtar nuk ngopet kurrë së fituari dituri; ai e kërkon atë deri në vdekjen dhe hyrjen e tij në Parajsë. 45)

Tregohet se Profeti (s.a.u.s.) thoshte pas faljes së sabahut, “O Zot, të lutem Ty për dije të vlefshme, vepra të lejuara dhe furnizime të mira.” 46)

Një rol të rëndësishëm në transferimin e diturive shkencore në Europë si dhe në nxjerrjen e shkencëtarëve muslimanë ka luajtur Andaluzia, që ishte pika e zbulimeve revolucionare dhe përparimit shkencor sidomos në fushën e mjekësisë. Mjekët Muslimanë nuk u specializuan në një drejtim të caktuar, por zhvilluan studime në shumë fusha si farmakologji, kirurgji, oftalmologji (shkenca që merret me sëmundjet e syrit), gjinekologji, fiziologji, bakteorologji dhe higjenë. Një

nga mjekët më të njohur andaluzë ka qenë Ibn Xhulxhul (?-992), i cili kreu studime intensive mbi bimët mjeksore dhe prodhoi vepra mbi historinë e mjeksisë dhe bimëve mjeksore. Një mjek tjetër i njohur i asaj kohe ka qenë Ebu Xha'far Ibn el-Xhezer (?-1009) nga Tunizia i cili zotëronte shkencën e terapisë së barnave për trajtimin e simptomave dhe sëmundjeve specifike dhe është autor i mbi 30 librave. Abd el-Latif el-Bagdadi (1162-1231) njihet për studimet e tij në anatomi. Ai rregulloi gabimet e bëra në të shkuarën mbi studimet anatomike të shumë kockave të trupit si ato të nofullës dhe kraharorit. Libri i Bagdadit, *El-Ifade ue'l Itibar*, u ribotua në vitin 1788 dhe u përkthye në latinisht, gjermanisht dhe frengjisht. Libri tjetër i tij, *Mekeletun fi'l Haanas*, fliste për pesë shqisat.

Anatomistët muslimanë përcaktuan saktësisht numrin e kockave në kafkën e njeriut dhe zbuluan ekzistencën e tre kockëzave në vesh. Një nga shkencëtarët muslimanë kryesorë që ka punuar për anatominë ishte Ibn Sina (980-1037), i njohur në perëndim si Avicëna. I edukuar në letërsi, matematikë, gjeometri, fizikë, shkenca natyrore, filozofi dhe logjikë, në rininë e tij Ibn Sinai njihej jo vetëm në Lindje por edhe në Perëndim. Vepra e tij më e njohur, *El Kanun fi el-Tibb*, i njohur si "Traktati" në Perëndim, u shkrua në arabisht dhe pas përkthimit të tij në latinisht në shekullin e 12-të, u bë teksti kryesor i shkollave të Europës deri në shekullin e 17-të. Traktati trajton sëmundjet dhe medikamentet në një mënyrë sistematike. Përveç këtij ai shkroi më shumë se 100 libra mbi filozofinë dhe shkencat natyrore. Një pjesë e mirë e diturive mjeksore të përfshira në Traktat ende pranohet sot.

Zakarija Kazuini gjeti shumë gabime në studimet e zemrës dhe trurit që kanë qenë shtruar botërisht nga koha e Aristotelit. Faktet që ai nxorri rreth zemrës dhe trurit janë shumë të ngjashme me ato që ne dimë sot.

Veprat e Zakarija Kazuini mbi anatominë, Hamdullah el-Mustaufi el-Kazuini (1281-1350) dhe Ibn el-Nefis, hodhën themelet e mjeksisë moderne. Këta shkencëtarë treguan, në shekujt e hershëm të 13-të dhe 14-të, lidhjet midis zemrës dhe mushkërive, se arteriet mbartin gjakun e oksigjenuar dhe venat mbartin gjakun e papastër, se pasurimi i gjakut me oksigjen ndodh në mushkëri dhe ky gjak i oksigjenuar që kthehet në zemër i kalohet trurit dhe organeve të tjera të trupit nëpërmjet aortës.

Vëllimi i parë i veprës prej tre vëllimeve të Ali Bin Isa (?-1038) mbi sëmundjet oftalmologjike, e quajtur *Tezķiratu'l Kabalin fi'l Ajn* dhe *Emreziba*, i kushtohet totalisht anatomisë së syrit dhe përfshin informacion mjaft të detajuar. Vepra u përkthye në latinisht dhe gjermanisht.

Muhammed ibn Zakarija er Razi (Raziu) (865-925, Burhan el-Din Nefis (?-1438), Ismail Xhurxhani (?-1136), Kutb el-Din el-Shirazi (1236-1310), Mensur ibn Muhammed, Ebu el-Kesim el-Zahraui (Albukazi) janë disa nga shkencëtarët muslimanë të njohur për studimet e tyre në astronomi, matematikë, mjekësi dhe anatomi.

Ka gjithashtu dhe shumë shkencëtarë të tjerë që dhanë kontributet e tyre në fusha të tjera përveç mjeksisë dhe anatomisë. Për shembull, el-Biruni e dinte se Toka rrotullohej rreth boshtit të saj rreth 600 vjet përpara Galileut dhe përcaktoi perimetrin e saj rreth 700 vjet para Njutonit. Ali Kushçu, shkencëtar i shekullit të 15-të, ishte i pari që bëri një hartë të Hënës dhe një rajoni të Hënës iu dha emri i tij. Thebit ibn Kurrah (Tebiti), që jetoi në shekullin e 9-të, shpiku llogaritjet diferenciale shekuj përpara Njutonit. Batani, shkencëtar i shekullit të 10-të, është zhvilluesi i parë i trigonometrisë. Abdul Uafa Muhammed el-Bazxheni prezantoi për herë të parë në trigonometri funksionet “sekant-kosekant”. El-Huarizmi shkroi librin e parë mbi algjebrën në shekullin e 9-të.

El-Maghribi shpiku ekuacionin e njohur sot si trekëndëshi i Paskalit, gati 600 vjet para Paskalit. Ibn el-Kejtem (Alhazen), i cili jetoi në shek. e 11-të, ishte themeluesi i optikës. Roxher Beikon dhe Kepleri përdorën veprat e tij dhe Galilei ndërtoi teleskopin duke iu referuar atyre. El-Kindi (Alkindus) prezantoi fizikën relative dhe teorinë e relativitetit rreth 1100 vjet përpara Ajnshtajnit. Shems el-din, që jetoi 400 vjet përpara Pastërit, ishte i pari që zbuloi ekzistencën e baktereve. Ali ibn el-Abas jetoi në shek. e 10 dhe ishte i pari që kreu ndërhyrje kirurgjikale ndaj kancerit. Në po këtë shekull, Ibn el-Xhesar paraqiti arsyet dhe metodat e trajtimit të lebrozes. Këta shkencëtarë muslimanë, ku vetëm disa janë përmendur këtu, kanë bërë zbulime të rëndësishme të cilat hodhën themelet e shkencës moderne.

Kur shikojmë qytetërimin perëndimor, shohim se shkenca moderne erdhi së bashku me besimin tek Zoti. Shekulli i 17-të, i njohur si “Epoka e Revolucionit Shkencor”, është e mbushur me shkencëtarë qëllimi kryesor i të cilëve ishte eksplorimi i universit dhe natyrës të krijuara prej Zotit. Të gjitha institutet shkencore të ngritura në vende të ndryshme si Britania dhe Franca, kishin si synim të tyrin “afrimin me Zotin duke zbuluar ligjet e Tij”. Kjo frymë vazhdoi edhe në shekullin e 18-të. Disa nga shkencëtarët e njohur për përkushtimin e tyre ndaj Zotit dhe që i dhanë kontribute të veçanta botës së shkencës ishin Njutoni, Kepleri, Koperniku, Bekoni, Galilei, Paskali, Bojli, Peili dhe Kuvie. (Për detaje të mëtejshme, ju lutem shikoni kapitullin “Shkencëtarë të fesë”).

Këta shkencëtarë besonin në Zot dhe praktikonin kërkimin shkencor me një frymëzim që rridhte pikërisht nga ky besim. Një nga treguesit më të mirë të kësaj ishin “Traktatet Brixhuoter” një seri botimesh e nxjerrë në Britani në shekullin e 19-të. Një numër shkencëtarësh kryen kërkime në fusha të ndryshme dhe përcaktuan objektin e studimit të tyre si “shenjat e harmonisë dhe rregullit

që Zoti krijoi në univers dhe natyrë”. Metoda e praktikuar nga këta shkencëtarë njihet si “Teologjia Natyrale”, që do të thotë “të njohësh Zotin nëpërmjet natyrës”.

Ishte vepra *Teologjia Natyrale: Evidenca të Ekzistencës dhe Vetive të Zotit, mbledhur nga Shfaqjet e Natyrës*, botuar në vitin 1802 e Uilliam Peili, ajo që i hapi rrugën Traktateve Brixhuoter. Në këtë libër Peili dha shembuj të modelimit në natyrë duke shpalosur njohuri të qarta mbi anatominë.

Duke marrë si model veprën e Paleit, iu bë një thirrje anëtarëve të Shoqërisë Mbretërore të Londrës. Më pas u udhëzua që këta të zgjedhur duhet të shkruanin, shtypnin dhe botonin një mijë kopje të një vepre: “Mbi Fuqinë, Urtësinë dhe Mirësinë e Zotit të shfaqur në Krijimin” duke e ilustruar këtë vepër me të gjithë argumentet e arsyeshëm si për shembull shumëllojshmëria dhe formimi i krijesave të Zotit në botën bimore, shtazore dhe minerale; efekti i tretjes dhe i kalimit, ndërtimi i dorës së njeriut dhe një pafundësi të tjera argumentesh; dhe gjithashtu zbulime në artet antike dhe moderne, shkencë si dhe shtrirje në të gjithë letërsinë moderne.”

Kjo thirrje në kërkim të shenjave të ekzistencës së Zotit u përgjigj nga shumë shkencëtarë që nxorrën studime mjaft të vlefshme. Si pasojë e kësaj u prodhuan këto vepra:

1. “Përshtatja e Natyrës së Jashtme ndaj Ndërtimit Moral dhe Intelektual të Njeriut”, nga Tomas Çalmers (1833).
2. “Kimia, Meteorologjia dhe Tretja”, nga Uilliam Prut, (1834)
3. “Historia, Zakonet dhe Instiktet e Kafshëve”, nga Uilliam Kirbi (1835)
4. “Dora, modelim i dukshëm”, nga Sër Çarls Bell (1837)

5. “Gjeologjia dhe Mineralogjia”, nga Din Baklend (1837)
6. “Përshtatja e Natyrës ndaj Kushteve Fizike të Njeriut”, nga J. Kid, (1837)
7. “Astronomia dhe Fizika e Përgjithshme”, nga Dr. Uilliam Uivëll (1839)
8. “Fiziologjia Shtazore dhe Bimore”, nga P. M. Roxhet, (1840)

Traktatet Brixhuoter janë vetëm një shembull i takimit mes fesë dhe shkencës. Ndërhyrja më e madhe që qëndronte pas shumë studimeve shkencore të kryera si përpara ashtu dhe pas këtyre veprave ishte pranimi i universit të krijuar nga Zoti dhe perceptimi i gjithëfuqisë së Tij.

Devijimi i komunitetit shkencor nga kjo rrjedhë fillestare doli si pasojë e mbizotërimit të filozofisë materialiste në kulturën Perëndimore të shekullit të 19-të, si rezultat kjo i disa rrethanave të caktuara sociale e politike. Ky proces shfaqet plotësisht në teorinë e evolucionit të Darvinit dhe arrin kulmin, në kundërshtim direkt me pikëpamjen e mëparshme, duke e paraqitur shkencën dhe fenë si dy burime diturie kundërshtuese.

Në bazë të kësaj, zbuluesit britanikë Majkëll Beixhënt, Riçard Lei dhe Henri Linkoln bëjnë këto komente:

Për Izak Njutonin, një shekull e gjysëm para Darvinit, shkenca nuk ishte e veçuar nga feja, por përkundrazi, një pjesë e fesë dhe padyshim një mjet shërbyes i saj. ...Kurse shkenca e kohës së Darvinit u kthye në një depo të vërtetë, duke u ndarë nga konteksti në të cilin ekzistonte më parë dhe duke u vetëquajtur një rivale absolute. Si rezultat, feja dhe shkenca nuk po punonin më në

harmoni por ndaluan përballë njera-tjetrës dhe njerëzimi vazhdimisht detyrohej të zgjidhte njëren prej tyre. 47)

Sot ky konflikt mes fesë dhe shkencës duket se bie në kundërshtim me vetë zbulimet shkencore. Feja deklaroi se universi u krijua nga asgjëja dhe shkencëtarët ka gjetur provat për këtë. Feja na mëson se gjallesat u krijuan nga Zoti dhe shkencëtarët na ka ofruar evidenca të kësaj në modelimin e zbuluar tek gjallesat. Në librin e tij, *Fati i Natyrës*, Majkëll Denton shkruan: “Më në fund shkencëtarët që për shekuj ka qenë shkrirja e madhe mes ateizmit dhe skepticizmit, është bërë, në këto ditë të fundit të mijëvjeçarit të dytë, ajo që Njutoni dhe ndjekësit e tij dëshironin me aq entuziazëm – ‘mbrojtësja e besimit antropocentrik’” 48)

Ky përfundim i arritur nga shkencëtarët ka ndihmuar në rritjen e numrit të shkencëtarëve që kanë besim të fortë tek Zoti. Biokimisti i njohur Majkëll Behe thotë për këtë fakt, “Rastësisht, shkencëtarët që besojnë në Zot apo në një realitet përtej natyrës janë shumë më të përhapur se ç’thonë historitë e zakonshme të mediave. Nuk ka arsye të mendosh se shifra prej 90 për qind e popullatës së përgjithshme që beson në Zot të jetë shumë e ndryshme mes shkencëtarëve.” 49)

Në krahasim me përfundimet e vendosura nga shkencëtarët, gjithçka që mund të bëjnë materialistët është vënia në veprim e disa presioneve dhe përpjekja për të frikësuar pjesën tjetër të komunitetit shkencor. Në Perëndim një shkencëtar duhet të bjerë dakord me disa parashtrime për t’u ngritur në pozitë, për të fituar gradë shkencore apo për të botuar artikujt e tyre në revista shkencore. Kushti numër një i kërkuar është pranimi i teorisë së evolucionit pa kundërshtime. Për këtë arsye shumë shkencëtarë janë të detyruar të mbajnë lart mitin e Darvinit duke mohuar shenjat e krijimit, edhe pse mund të jenë kundër kësaj. Në një artikull të revistës *Amerikani shkencor*, në

numrin e shtatorit të 1999, të titulluar “Shkencëtarët dhe feja në Amerikë”, sociologu i Universitetit të Uashingtonit, Rodnei Stark tregon presionet e ushtruara tek shkencëtarët:

Ka 200 vjet që, nëse do të jesh një shkencëtar, duhet të lirosh mendjen nga prangat e besimit. ...Nëpër universitetet kërkimore njerëzit fetarë e mbyllin gojën, kurse jofetarët diskriminojnë. Në shkallët më të larta, ka një sistem shpërblimi në të qenët jofetar. 50)

Një faqe tjetër e luftës së materialistëve kundër shkencës është metoda propagandistike që përmendëm më parë. Në qendër të këtyre metodave qëndrojnë moto të tilla si “feja është kundër shkencës” ose “shkenca duhet të jetë materialiste”. Le të shikojmë tani pse këto thënie janë jologjike dhe të pavërtetueshme.

REAGIMI I KISHËS MESJETARE KUNDËR SHKENCËTARËVE

Qarqe të ndryshme anti-fetare zakonisht përdorin veprimet dhe reaksionet e gabuara të Kishës Mesjetare si një armë kundër fesë. Thuhet se Kisha ndikoi në prapambetjen e Europës dhe i dha asaj shumë varfëri. Në këto përpjekje është i nënkuptueshëm qëllimi për të shoqëruar bashkë Kishën Mesjetare me fenë dhe për të përhapur mesazhin që “nëse mbizotëron feja, ne do përfundojmë në errësirën e Mesjetës”. Megjithatë, feja e vërtetë nuk reflektohet në veprimet dhe reagimet e Kishës Katolike.

Kisha Katolike, duke braktisur zbulosat e vërteta të sjella nga profeti Jezus, praktikoi disa veprime jofetare. Padyshim që shkencë vuajti shumë nga duart e Kishës, e cila udhëhiqej nga klerikë që i shërbenin interesave të pak njerëzve duke hequr kështu dorë nga burimet e saj hyjnore. Ky zhvillim historik, sidoqoftë, nuk mund t'i mvishet fesë Islame. Islami nuk bazohet mbi supersticionet e “klerikëve” të tij por vetëm mbi Kur’anin, që është fjala e Zotit.

Një shembull kuptimplotë, që tregon se jotoleranca e Kishës Katolike nuk ka të bëjë aspak me fenë, është se shkencëtarë si Galilei, të persekutuar nga Kisha, ishin në fakt njerëz të devotë. (Besimet e këtyre njerëzve do të shtjellohen më gjerë në pjesën e dytë të librit). Ky shembull tregon edhe njëherë se presionet që institucionet fetare ushtruan mbi shkencën nuk janë pasojë e besimit por e shtrembërimit fetar.

KRITICIZMI MBI UNGJILLIN DHE TEURATIN

Shumë materialistë, që duan të paraqesin fenë dhe shkencën si jomiqësore, jo vetëm citojnë shembuj të praktikave të Kishës Katolike por gjithashtu tregojnë pjesë të veçanta nga Teurati (Testamenti i Vjetër) apo Ungjillin, për të treguar se si ato bien në kundërshtim me zbulimet shkencore. Megjithatë ekziston një e vërtetë që ata nuk e marrin në konsideratë ose pretendojnë se nuk e dinë: Ungjilli dhe Teurati janë tekste të modifikuara. Të dy përmbajnë shumë supersticione të shkruara nga njerëzit. Si rrjedhim do ishte e gabuar të merrje këto libra si burime referimi të fesë.

Kur'ani, nga ana tjetër, është shpallje e Zotit. Ai nuk është modifikuar aspak; as edhe një shkronjë e tij është ndryshuar. Për këtë arsye, nuk ka kundërshtime apo gabime në Kur'an. Të gjitha faktet e përmendura nga Kur'ani ecin paralel me gjetjet shkencore. Për më tepër, shumë fakte shkencore, që do mund të zbuloheshin vetëm në ditët tona, i janë treguar njerëzve në Kur'an 1400 vjet më parë. Kjo është një mrekulli e rëndësishme e Kur'anit dhe është një nga provat më të forta se ai është fjala e Zotit. (Disa nga faktet shkencore të treguara në Kur'an do të paraqiten në kapitujt në vijim).

Duke e ditur këtë, materialistët, të paaftë të përmendin ndonjë vers të Kur'anit për qëllimet e tyre, citojnë vetëm Ungjillin apo Teuratin për të shprehur pikëpamjet e tyre anti-fetare.

THËNIA SE “SHKENCA DUHET TË JETË MATERIALISTE”

Një mjet tjetër propagandistik i përdorur nga shkencëtarët është shprehja “Shkenca studion vetëm materien, prandaj ajo duhet të jetë materialiste”.

Faktikisht kjo është vetëm një lojë fjalësh, siç mund ta vërejë çdokush që mendon pak. Është e vërtetë se shkenca studion materien por kjo nuk do të thotë që ajo duhet të jetë materialiste; pasi “të studiosh materien” dhe “të jesh materialist” janë dy gjëra shumë të ndryshme.

Kur ne studiojmë materien, ne arrijmë në përfundimin se kjo materie përmban në vetvete dituri dhe modelim shumë të madh për të qenë krijuar vetë. Mund të vlerësojmë që kjo dituri dhe

modelim janë krijuar nga një veprues i jashtëm inteligjent, edhe pse nuk mund ta shohim atë. Le të konsiderojmë për shembull një shpellë, të cilën nuk dimë nëse e ka vizituar njeri tjetër para nesh. Nëse, kur hyjmë brenda, shohim vizatime mahnitëse dhe madhështore në muret e saj, ne arrijmë në përfundimin se “duhet të ketë qenë një veprues inteligjent para nesh i cili padyshim ka realizuar këto vepra”. Ne mund të mos e shohim kurrë këtë veprues inteligjent, por e njohim ekzistencën nga punët e tij.

Pikërisht në këtë mënyrë shkenca studion natyrën, zbulon se ka një rregull në të, i cili nuk mund të shpjegohet në asnjë mënyrë me anë të faktorëve materialë, dhe se ky modelim ka filluar së ekzistuari vetëm nga Urtësia mbi-materiale. Me fjalë të tjera, bota materiale është e tejmbushur me shenjat evidente të Fuqisë Krijuese të Zotit.

PËRAFRIMI JOTOLERANT DHE DOGMATIK I MATERIALISTËVE

Dikush që pranon një pikëpamje të caktuar është i lirë të provojë nëse ajo mund të verifikohet shkencërisht apo të kryejë kërkime shkencore për atë fakt. Për shembull, një person mund të thotë se toka është e sheshtë dhe të mundohet ta mbështesë pohimin e tij. Ajo që ka rëndësi është se si ky person i rregullon të dhënat shkencore që ka mbledhur. Një shkencëtar duke vlerësuar rezultatet shkencore objektivisht nuk do jetë në gjendje të gjejë ndonjë provë që toka është e sheshtë, përkundrazi do gjejë prova të shumta që ajo është eliptike. Në këtë rast, ky person duhet të pranojë të vërtetën pa shumë paragjykime dhe të heqë dorë nga ajo që besonte në fillim.

E njëjta gjë qëndron dhe për materialistët. Shkenca ka provuar se materia nuk është një qenie absolute, por ajo ka pasur një fillim. Për më tepër ajo ka treguar se ka një modelim marramendës në natyrë. Gjithashtu, shkencëtarët materialistë studiues të natyrës kanë parë që teoria e tyre është e paaplikueshme dhe se e vërteta është krejt e kundërta e thënies së tyre.

Është mjaft interesante si këta persona, me një përkushtim aq të verbër ndaj materializmit, shfaqin një këmbëngulje habitëse ndaj “besimit” të tyre. Një gjenetist i Harvardit, evolucionisti dhe materialisti i njohur Riçard Leontin, shfajëson kështu materializmin e tij dogmatik:

Nuk është se metodat dhe institucionet e shkencës na detyrojnë të pranojmë një shpjegim material të fenomeneve të botës, por përkundrazi ne vetëdetyrojmë një përkrahje *a priori* të shkaqeve materiale për të krijuar një aparat investigimi dhe një bashkësi konceptesh që prodhojnë shpjegime materiale, pavarësisht se janë kundër intuitës apo habitëse. Për më tepër, ky materializëm është absolut, prandaj nuk mund të lejojmë Hyjnoren të na trokasë në derë. 51)

Këtu Leontin përshkruan mendimin e të gjithë materialistëve. Materialistët së pari pranojnë ideologjinë materialiste mbi gjithë të tjerat dhe pastaj kërkojnë prova në mbështetje të ideologjisë së tyre. Kjo do të thotë se materializmi nuk ka ardhur si rezultat i kërkimeve shkencore të materialistëve, por është një paragjykim që ata imponojnë mbi shkencën.

E njëjta idë mishërohet dhe në fjalët e një evolucionisti tjetër. Në librin e tij të quajtur *Origjinat: Udhëzuesi i Krijimit të Jetës në Tokë i një Skeptiku*, evolucionisti i shquar Robert Shapiro përmend kështu nënshtrimin e tij ndaj teorisë së evolucionit:

Mund të vijë një ditë në të ardhmen ku të gjitha eksperimentet kimike të kryera për zbulimin e një origjine të mundshme të jetës të kenë dështuar. Akoma, provat e reja gjeologjike mund të tregojnë një shfaqje të papritur të jetës mbi tokë. Së fundmi, ne mund të kemi eksploruar universin dhe të mos kemi gjetur shenja jete, apo proces që çon drejt jetës, gjëkund tjetër. Në këtë rast shumë shkencëtarë mund të zgjedhin fenë për përgjigjet e tyre. Kurse disa të tjerë, përfshirë dhe mua, do zgjedhin dhe shpjegimet e mbijetuara shkencore me probabilitet më të ulët, me shpresën e zgjedhjes së atij që është më i mundshëm se të tjerët. 52)

Këtu, ajo që Shapiro nënkupton kur thotë “shpjegime shkencore”, është aktualisht “shpjegime materialiste”. Ky përkushtim i verbër ndaj materializmit e ka çuar Shapiro dhe mijëra të tjerë si ai t’i nënshtrohen një mosbesimi fanatik. Çfarë ata thonë në të vërtetë është, “nuk ka rëndësi çfarë provash paraqiten, ne nuk do të besojmë në Zot”.

Ç’është më interesante, ky obsesion nuk është specifik vetëm për materialistët e tanishëm. Në Kur’an Zoti shpalos fakte të rëndësishme për këta njerëz të cilët kanë zgjedhur të mbeten mosbesimtarë. Për shembull, egjiptianët, që i thonin profetit Moisi, i cili i tregoi atyre shumë mrekulli, “nuk ka rëndësi çfarë Shenjash na sjell ti për të na magjepsur, ne nuk do të të besojmë” (Sure el-A’raf: 132), kishin të njëjtat prirje si materialistët sot. Zoti i referohet këtyre njerëzve si:

Ka prej atyre që të dëgjojnë ty. Po Ne kemi krijuar mbulesë mbi zemrat e tyre që të mos e kuptojnë atë dhe shurdhim në veshët e tyre. Edhe sikur t’i shohin të gjitha Shenjat, ata nuk besojnë, kështu kur vijnë tek ti e polemizojnë, ata që mohuan thonë: “Ky nuk është tjetër vetëm se mit i hershëm”.

(Sure En’am: 25)

Ata u betuan me një betim të fortë në Allahun, se nëse u vjen atyre ndonjë mrekulli, do ta besojnë. Thuaj:”Çështja e atyre mrekullive është te Allahu”. E ku e dini ju, se ndoshta kur t’u vijë një mrekulli, akoma nuk do t’u besojnë.

(Sure En’am: 109)

MREKULLITE SHKENCORE TË KUR’ANIT

Katërbëdhjetë shekuj më parë, Zoti zbriti Kur’anin për njerëzimin si udhëzues. Ai thërriste njerëzit të drejtoheshin drejt të vërtetës duke u mbështetur tek ky libër. Që nga dita e zbritjes së tij e deri në ditën e Gjykimit, ky Libër i fundit Hyjnor dhe Praktika e Profetit tonë, paqja qoftë mbi të, do të mbeten udhëzuesit e njerëzimit.

Stili i pakrahasueshëm i Kur’anit dhe urtësia superiore e tij janë prova të qarta se ai është fjala e Zotit. Për më tepër, Kur’ani ka shumë veçori mrekulluese që provojnë se ai është zbritur nga Zoti. Një nga këto veçori është fakti se një numër të vërtetash shkencore, që ne kemi mundur të zbulojmë me teknologjinë e shekullit të 20-të, janë cituar në Kur’an 1400 vjet më parë.

Sigurisht që Kur’ani nuk është libër shkencor. Megjithatë shumë fakte shkencore, që janë shprehur në një mënyrë shumë të saktë dhe të detajuar në vargjet e tij, janë zbuluar vetëm në ditët tona. Këto fakte nuk kanë mundur të njihen në kohën e zbritjes së Kuranit dhe kjo është një provë tjetër se ai është fjala e Zotit.

Për të kuptuar mrekullinë shkencore të Kur'anit, së pari duhet të shikojmë nivelin e shkencës së kohës kur ky Libër i Shenjtë zbriti.

Në shekullin e 7-të, kur u zbrit Kur'ani, shoqëria arabe kishte shumë bestytни superstitioze dhe të pabazuara. Në mungesë të teknologjisë për të vrojtuar universin dhe natyrën, këta arabë të hershëm besonin në legjenda të trashëguara nga brezat e mëparshëm. Ata supozonin, për shembëll, se malet mbanin qiejt lart. Ata besonin se toka ishte e sheshtë dhe se ajo kishte male të lartë në të dy fundet e saj. Mendohej se këto male ishin shtylla që mbanin lart kupolën e qiellit.

Megjithatë, të gjitha këto bestytни të shoqërisë arabe u eliminuan nga Kur'ani. Në vargun e 2-të të Sures Er-Rrad thuhet: “Allahu është Ai që ngriti qiejt pa ndonjë shtyllë...” (Sure Er-Rrad: 2). Ky varg zbuloi se mendimi që qiejt rrinin lart për shkak të maleve ishte i gabuar. Në shumë tema të tjera, u zbuluan gradualisht fakte të rëndësishme kur askush nuk mund t'i dinte ato. Kur'ani, i cili erdhi në një kohë kur njerëzit dinin shumë pak për astronominë, fizikën apo biologjinë, përmban fakte kyçe mbi një mori temash si krijimi i universit, krijimi i njeriut, struktura e atmosferës dhe ekuilibrat delikate që e bëjnë të mundur jetën në tokë.

Tani le të shohim së bashku disa nga këto mrekulli shkencore të zbuluara në Kur'an.

ARDHJA NË EKZISTENCË E UNIVERSIT

Origjina e universit përshkruhet në Kur'an në vargun e mëposhtëm:

Ai është që krijoi qiejt dhe tokën nga asgjëja.

(Sure En'am: 101)

Ky informacion i dhënë në Kur'an është në përputhje të plotë me gjetjet e shkencës bashkëkohore. Përfundimi që kanë arritur sot astrofizikantët është se i gjithë universi bashkë me dimensionet e materies dhe kohës, ka nisur së ekzistuari si rezultat i një shpërthimi që ndodhi në kohën zero. Kjo ngjarje e njohur si Big Beng-u provoi se universi është krijuar nga asgjëja si rezultat i shpërthimit të një pike të vetme. Qarqe të shkencës moderne janë të mendimit se Big Beng-u është shpjegim racional dhe i provueshëm i fillimit të universit dhe si universi u krijua.

Përpara Big Beng-ut nuk kishte lëndë. Nga një gjendje joekzistence, ku as lënda, as energjia, madje as koha nuk ekzistonin dhe që mund të përshkruhet vetëm metafizikisht, u krijuan të gjitha bashkë lënda, energjia dhe koha. Ky fakt, i zbuluar kohët e fundit nga fizika moderne, na është njoftuar nga Kur'ani 1400 vjet më parë.

ZGJERIMI I UNIVERSIT

Në Kur'an, i cili u zbulua 14 shekuj më parë në një kohë kur shkenca e astronomisë ishte ende primitive, zgjerimi i universi përshkruhet kështu:

Ne me forcën tonë e ngritëm qiellin dhe vërtetë Ne e zgjerojmë atë.

(Sure Edh-Dharijat: 47)

Fjala “qielli”, e përmendur në këtë varg, përdoret në shumë vende në Kur’an me kuptimin e hapsirës dhe universit. Edhe këtu kjo fjalë përdoret me këtë kuptim. Pra, në Kur’an thuhet se universi “zgjerohet”. Dhe ky është i njëjti rezultat që ka arritur shkenca sot.

Deri në fillim të shekullit të 20-të, e vetmja pikëpamje që mbizotëronte në botën e shkencës ishte se “universi kishte një natyrë konstante dhe se ai ka ekzistuar përjetësisht”. Kërkimet, vërtetimet dhe llogaritjet e bëra me mjete të teknologjisë moderne, zbuluan se universi në të vërtetë kishte një fillim dhe se ai zgjerohet në mënyrë konstante.

Në fillim të shek. të 20-të fizikanti rus Aleksandër Fridman dhe kozmologu belg Zhorzh Lemètrë llogaritën teorikisht se universi është në lëvizje konstante dhe se ai po zgjerohet.

Ky fakt u provua dhe nga të dhëna vrojtuese të vitit 1929. Ndërsa vëzhgonte qiellin me një teleskop, Edvin Habëll, astronom amerikan, zbuloi se yjet dhe galaktikat po largoheshin në mënyrë konstante nga njëra-tjetra. Një univers ku çdogjë largohet në mënyrë konstante nga çdogjë tjetër nënkupton një univers që zgjerohet në mënyrë konstante. Vërtetimet e viteve të fundit e verifikuan se universi po zgjerohet në mënyrë konstante. Ky fakt u shpjegua në Kur’an kur askush nuk e dinte. Kjo sepse Kur’ani është fjala e Zotit, Krijuesit dhe Rregulluesit të të gjithë universit

ORBITAT

Një nga arsytet më kryesore të ekuilibrit në univers është fakti se trupat qiellorë ndjekin rrugëkalime specifike. Yjet, planetet dhe satelitët rrotullohen rreth boshteve të tyre dhe gjithashtu rrotullohen bashkë me sistemin në të cilin bëjnë pjesë dhe kështu universi funksionon me një rregull të mirëpërcaktuar.

Ka rreth 200 bilion galaksi në univers të përbëra nga afërsisht 200 bilion yje secila. Shumica e këtyre yjeve kanë planete dhe shumica e këtyre planeteve kanë satelitë. Të gjithë këta trupa qiellorë lëvizin në orbita të përcaktuara saktë. Për miliona vjet secili ka “notuar” në orbitën e vet në harmoni dhe rregull të plotë me gjithë të tjerët. Edhe shumë kometa lëvizin në orbitat e përcaktuara për to.

Orbitat në univers nuk i përkasin vetëm disa trupave qiellorë. Sistemi Diellor dhe gjithashtu edhe galaksi të tjera shfaqin lëvizje të konsiderueshme rreth qendrave të tjera. Çdo vit Toka dhe Sistemi Diellor me të, lëvizin rreth 500 km nga pozicioni ku ishin vitin e kaluar. Është llogaritur se edhe devijimi më i vogël nga rrugëkalimet e trupave qiellorë mund të ketë pasoja drastike që mund të sjellin dhe fundin e komplet sistemit. Për shembull, pasojat e devijimit të tokës nga drejtimi i saj me thjesht 3 mm janë përshkruar nga një burim si më poshtë:

Ndërsa rrotullohet rreth diellit, toka ndjek një orbitë të tillë që çdo 18 milje devijon vetëm 2.8 mm nga drejtimi drejt. Orbita e ndjekur nga toka nuk ndryshon kurrë, pasi edhe një devijim prej 3 milimetrash do të shkaktonte shkatërrime katastrofike: n.q.s. devijimi do të ishte 2.5 mm në vend

të 2.8 mm, atëherë orbita do të ishte shumë e madhe dhe ne të gjithë do ngrinim. Nëse devijimi do ishte 3.1 mm ne do ishim përcëlluar për vdekje. 53)

Një karakteristikë tjetër e trupave qiellorë është se ato rrotullohen githashtu rreth boshteve të tyre. Kjo mund të jetë një nga nënkuptimet e vargut “Pasha Qiellin që herë pas herë kthehet.” (Sure et-Tarik: 11)

Padyshim që në kohën e zbritjes së Kur’anit, njerëzimi nuk zotëronte teleskopët apo teknologjitë vrojtuese të avancuara të ditëve të sotme për të vëzhguar miliona kilometra hapsirë, as diturinë mbi fizikën moderne apo astronominë. Prandaj, në atë kohë ishte e pamundur të përcaktohej shkencërisht që hapsira është “e mbushur me rrugë dhe orbita” siç thuhet dhe në vargun (Sure edh-Dharijat: 7). Megjithatë, kjo na u deklarua hapur në Kur’an i cili zbriti në atë kohë; sepse Kur’ani është fjala e Zotit.

TRAJEKTORJA E DIELLIT

Theksohet në Kur’an se Dielli dhe Hëna ndjekin drejtime specifike.

Ai është që krijoi natën e ditën, diellin e hënën dhe secili prej tyre noton në një orbitë.

(Sure el-Enbija: 33)

Fjala “noton” në vargun e mësipërm shprehet në Arabisht nga fjala *sababa* dhe përdoret për të përshkruar lëvizjen e Diellit në hapsirë. Fjala do të thotë që Dielli nuk lëviz në mënyrë të

çfardoshme nëpër hapësirë por se ai rrotullohet rreth boshtit të tij dhe ndërkohë ndjek një drejtim. Fakti që Dielli nuk është statik por lëviz në një orbitë të përcaktuar përmendet edhe në një varg tjetër.

Edhe dielli udhëton për në kufirin e vet. Ai është përcaktim i Ngadhënjuesit, të Dijshmit.

(Sure Ja Sin: 38)

Këto fakte të përcjella në Kur'an janë zbuluar nga vërtetime astronomike në kohën tonë. Sipas llogaritjeve të ekspertëve të astronomisë, Dielli ecën me shpejtësinë e jashtëzakonshme prej 720.000 kilometër në orë në drejtim të përgjithshëm drejt yllit Vega i cili ndodhet afër “Kulmit Diellor” – drejtimi i vetëm i diellit në galaksinë tonë. Me terma të përafërt, kjo do të thotë se Dielli udhëton afërsisht 17.28 milion kilometër në ditë. Bashkë me Diellin edhe të gjithë planetët dhe satelitët brenda sistemit gravitacional të Diellit, gjithashtu bëjnë të njëjtën distancë.

KULMI MBROJTËS

Në Kur'an, Zoti na tërheq vëmendjen rreth një veçorie shumë të rëndësishme të qiellit:

Qiellin ua kemi bërë kulm të sigurt, por ata zbrapsen prej këtyre argumenteve.

(Sure El-Enbija: 32)

Kjo veti e qiellit është vërtetuar nga kërkimet shkencore të kryera në shekullin e 20-të. Atmosfera rrethuese e tokës është mëse e domosdoshme për vazhdimësinë e jetës. Ndërsa shkatërron shumë meteorë të vegjël apo të mëdhenj në afërsi të tokës, ajo gjithashtu parandalon rënien e tyre në tokë dhe kështu dëmtimin e gjallesave.

Përveç kësaj, atmosfera filtron rrezet e dëmshme të dritës që vijnë nga hapsira. Çuditërisht atmosfera lejon vetëm rrezet e dobishme dhe të padëmshme – drita e dukshme, rrezet afër ultravjollcës dhe radiovalët mund të kalojnë. I gjithë ky rrezatim është i nevojshëm për jetën. Rrezet e ndodhura afër zonës së ultravjollcës, të cilat pjesërisht lejohen nga atmosfera, janë shumë të rëndësishme për fotosintezën e bimëve dhe për mbijetesën e të gjithë gjallesave. Shumica e intensitetit të rrezeve ultravjollcë të emetuar nga dielli filtrohet nga shtresa e ozonit të atmosferës dhe vetëm një pjesë e kufizuar – dhe esenciale – e spektrit ultravjollcë arrin Tokën.

Funksioni mbrojtës i atmosferës nuk mbaron këtu. Atmosfera e mbron gjithashtu Tokën edhe nga i ftohti ngrirës i hapsirës, i cili është afërsisht minus 270 gradë Celsius.

Por jo vetëm atmosfera e mbron Tokën nga efektet e dëmshme. Përveç saj, Brezi Van Alen, një shtresë e përftuar nga fusha magnetike e Tokës, gjithashtu shërben si një mbrojtje kundër rrezatimit të dëmshëm që kërcënon planetin tonë. Ky rrezatim, që emetohet në mënyrë konstante nga Dielli dhe yjet e tjerë, është vdekjeprurës për gjallesat. Nëse brezi Van Alen nuk do të ekzistonte, shpërthimet masive të energjisë të quajtura shpërthime diellore të cilat ndodhin shpesh në Diell, do ta shkatërronin të gjithë jetën në Tokë.

Dr. Hjug Ros shprehet kështu mbi rëndësinë e Brezave të Van Alen për jetën tonë.

Në fakt Toka ka dendësinë më të madhe nga të gjithë planetet në Sistemin tonë Doellor. Korja e gjerë prej nikel-hekuri është përgjegjëse e fushës sonë të fuqishme magnetike. Kjo fushë magnetike prodhon mburojen e rrezatimit Van Alen e cila e mbron Tokën nga bombardimet rrezatuese. Nëse kjo mburojë nuk do të ishte e pranishme, nuk do të ishte e mundur jeta në Tokë. I vetmi planet tjetër shkëmbor që ka fushë magnetike është Merkuri – por fuqia e fushës së tij është 100 herë më e vogël se e Tokës. Edhe Afërdita, planeti jonë i ngjashëm, nuk ka fushë magnetike. Mburoja e rrezatimit të Van Alen është një model unik për Tokën. 54)

Energjia e transmetuar nga vetëm një shpërthim të tillë të parë vitet e fundit u llogarit të ishte ekuivalente me 100 bilion bomba atomike të ngjashme me atë të hedhur në Hiroshimë. Pesëdhjetë e tetë orë pas shpërthimit, u vëzhgua se gjilpërat magnetike të busullave shfaqnin lëvizje të pazakonta dhe 250 kilometra mbi atmosferën e Tokës temperatura u rrit papritur në 2.500 gradë Celsius.

Shkurtimisht, një sistem i përkryer funksionon lart mbi Tokë. Ai rrethon botën tonë dhe e mbron atë ndaj kërcënimeve të jashtme. Shkencëtarët e mësuan këtë vetëm kohët e fundit, ndërsa shekuj më parë Zoti na njoftonte në Kur'an për funksionin mbrojtës të atmosferës së Tokës.

RIKTHIMI I QIELLIT

Vargu i 11-të i Sures Et-Tarik në Kur'an përmend funksionin “kthyes” të qiellit:

Pasha qiellin që kohë pas kohe kthehet (me shi). (Sure Et-Tarik: 11)

Siç dihet atmosfera rreth Tokës përbëhet nga shumë shtresa. Çdo shtresë ka një detyrë të caktuar në dobi të jetës. Kërkimet kanë zbuluar se këto shtresa kanë si funksion të kthejnë mbrapsht në hapsirë ose në Tokë materiale ose rreze ndaj të cilave janë të ekspozuara. Le të shtjellojmë me disa shembuj këtë funksion “qarkullues” të shtresave që mbështjellin Tokën.

Troposfera, 13 deri 15 kilometra nga Toka, mundëson avujt e ujit të ngrihen nga sipërfaqja e Tokës, të kondensohen dhe të kthehen përsëri në formë shiu.

Shtresa e ozonit, e cila shtrihet në Stratosferë në lartësinë 25 kilometra, pasqyron rrezatimet e dëmshme dhe rrezet ultravjollcë nga hapsira dhe i kthen ato përsëri në hapsirë.

Jonosfera pasqyron radiovalët të shpërndara nga Toka në pjesë të ndryshme të botës, tamam si një satelit pasiv komunikimi dhe në këtë mënyrë mundëson përhapjen në distancë të transmetimeve televizive apo radio.

Shtresa e magnetosferës pengon thërrmijat e dëmshme radioaktive të emetuara nga Dielli dhe yjet e tjera dhe i kthen ato në hapsirë përpara se ato të arrijnë Tokën.

Fakti se kjo veti e shtresave të atmosferës, e vërtetuar vetëm para pak kohësh, që u tregua në Kuran shekuj më parë, provon përsëri se Kur’ani është fjalë e Zotit.

SHTRESAT E ATMOSFERËS

Një fakt tjetër i zbuluar në vargjet e Kur'anit rreth universit është se qielli është i përbërë nga shtatë shtresa:

Ai është që për juve krijoi gjithçka ka në tokë, pastaj vullnetin e vet ia drejtoi qiellit dhe i përsosi ata shtatë qiej. Ai është i Gjithëdijshmi për çdo gjë.

(Sure Bekare: 29)

Pastaj Ai iu kthye qiellit kur ai ishte tym... Dhe i krijoi ata shtatë qiej brenda dy ditëve dhe secilit qiell i caktoi atë që i nevojitej

(Sure Fusilet: 11-12)

Fjala “qiejt”, e shfaqur në shumë vargje të Kur'anit, përdoret në referim të qiellit mbi Tokë dhe po ashtu të gjithë universit. Me këtë kuptim të fjalës shihet se qielli i Tokës, ose atmosfera, përbëhet nga shtatë shtresa.

Me të vërtetë, sot dihet se atmosfera e Tokës konsiston në shtresa të ndryshme të shtrira mbi njëra-tjetrën. 55) Përkufizimet e bëra në bazë të kriterit të përbërjes kimike apo temperaturës së ajrit kanë përcaktuar atmosferën e tokës si prej shtatë shtresash. 56) Sipas “Modelit të kufizuar me rrjetë” (Limited Fine Mesh Model: LFMII), që është një model i atmosferës i përdorur për të parashikuar kushtet klimaterike brenda 48 orëve, atmosfera përsëri përbëhet prej shtatë shtresash. Sipas përkufizimeve gjeologjike të kohës së fundit, shtresat e atmosferës janë si më poshtë:

1. Troposfera
2. Stratosfera
3. Mezosfera
4. Termosfera
5. Ekzosfera
6. Jonosfera
7. Magnetosfera

Një mrekulli tjetër e kësaj çështjeje përmendet në vargun e 12-të të Sures Fusilet “(Ai) secilit qiell i caktoi atë që i nevojitej”. Me fjalë të tjera, në këtë varg Zoti thotë se Ai i përcaktoi secilit qiell detyrën e tij. Vërtetë, siç e pamë në seksionin e mëparshëm, secila nga këto shtresa ka detyra vitale për njerëzimin dhe të gjitha gjallesat mbi Tokë. Secila shtresë ka një funksion të veçantë, duke filluar që nga formimi i shiut deri tek parandalimi i rrezeve të dëmshme, nga pasqyrimi i radiovalëve deri tek shmangia e efekteve të dëmshme të meteorëve.

Vargjet e mëposhtme na informojnë rreth shfaqjes së të shtatë shtresave në Kur’an.

A nuk e keni parë se si Allahu krijoi shtatë qiej (në shtresa)?

(Sure Nuh: 15)

Ai është që krijoi shtatë qiej palë mbi palë...

(Sure el-Mulk: 3)

Fjala arabe “tūbakan” në këto vargje e përkthyer si “shtresë” d.m.th. “shtresë, mbulesë e duhur apo mbulim për diçka” dhe theksohet se si shtresa më lart përputhet mirë me atë më poshtë. Kjo fjalë këtu përdoret gjithashtu edhe në shumës, duke i dhënë kuptimin “shtresat”. Qielli i përshkruar në varg si i përbërë prej shtresash është padyshim shprehja më e mirë për atmosferën.

Është një mrekulli e madhe që këto fakte, të cilat nuk do të mund të zbuloheshin kurrë pa teknologjinë e shekullit të 20-të, shpaloseshin në mënyrë të shtjellur në Kur’an 1400 vjet më parë.

FUNKSIONI I MALEVE

Kur’ani i kushton vëmendje të veçantë funksionit gjeologjik të maleve.

Dhe në tokë kemi krijuar male të ngulura fort që ajo të mos lëvizë nën to...

(Sure El-Enbija: 31)

Siç vihet re në këtë varg, pohohet se malet kanë si funksion të parandalojnë tronditjet e Tokës.

Ky fakt nuk dihej nga askush në kohën e zbritjes së Kur’anit. Ai u zbulua vetëm kohët e fundit si rezultat i gjetjeve të gjeologjisë moderne.

Më parë mendohej se malet ishin thjesht ngritje mbi sipërfaqen e tokës.

Shkencëtarët tani kanë kuptuar se malet nuk janë thjesht ngritje, por se ato zgjerohen 10-15 herë të lartësisë së tyre nën tokë, zgjerime këto që quhen rrënjë e malit. Me këto veçori, malet luajnë të njëjtin rol me atë të një gozhde apo shtylle të ngulur në tokë. Për shembull, një majë mali si Mali i Everestit që ngrihet rreth 9 km mbi sipërfaqen e tokës, ka një rrënjë që zgjerohet poshtë për më shumë se 125 km. 57)

Malet dalin si rezultat i lëvizjeve dhe përplasjeve të pllakave masive që formojnë koren e Tokës. Kur dy pllaka ndeshen, më e forta rrëshket poshtë tjetrës dhe ajo që ndodhet sipër përkulet dhe formon malet. Shtresa poshtë vazhdon nën tokë dhe formon një zgjerim të thellë poshtë. Kjo do të thotë, si u sqarua dhe më lart, se malet kanë një pjesë që shkon poshtë po aq të madhe sa pjesa e dukshme mbi Tokë.

Në një tekst shkencor, struktura e maleve përshkruhet si më poshtë:

Aty ku kontinentet janë më të trasha, si edhe në vargmalet, korja zhytet edhe më shumë në mantel. 58)

Profesor Siaveda, një gjeolog detar me famë botërore, dha komentin e mëposhtëm rreth mënyrës se si malet ngjeshen në tokë si rrënjët:

Ndryshimi kryesor mes maleve kontinentalë dhe maleve oqeanikë vjen nga materiali i tyre... Por emëruesi i përbashkët i të dyve është se ata kanë rrënjë që i mbajnë. Në rastin e maleve kontinentalë, është materiali me dendësi disi të ulët nga mali, ai që zgjerohet poshtë nën tokë si rrënjë. Në rastin e maleve oqeanikë, ka gjithashtu një material të lehtë si rrënjë e malit... Funkcioni i rrënjëve është të mbajë malin në bazë të ligjit të Arkimedit. 59)

Për më tepër, Frenk Pres, ish-President i Akademisë Kombëtare të Shkencave të Sh.B.A, thotë në librin e tij *Toka*, i cili përdoret ende si tekst universitar në mbarë botën, se malet ngjajnë me shtyllat dhe ato ngulen në thellësitë e tokës. 60)

Në një varg, ky aspekt i maleve tregohet kështu:

A nuk e bëmë Ne tokën të përshtatshme, ndërsa malet shtylla të saj?

(Sure Nebë: 6-7)

Në një varg tjetër Zoti ka zbuluar se Ai i ka përforcuar malet. (Sure en-Naziat: 32) Fjala arabe *ersaba* në këtë varg do të thotë “i ka rrënjosur, i ka fiksuar, ngulitur në tokë”. Në sajë të këtyre veçorive, malet zgjerohen mbi dhe nën tokë në pikat ku takohen shtresat e tokës dhe i mbërthejnë këto shtresa bashkë. Kështu ato stabilizojnë koren e tokës dhe parandalojnë rrëshkitjen e saj mbi shtresën magmatike. Shkurtimisht, mund të krahasojmë malet me gozhdët që bashkojnë copat e drurit.

Sot ne dimë se shtresa e jashtme shkëmbore e tokës është e ndarë në pllaka që notojnë mbi magmë. Duke ditur shpejtësinë e lartë me të cilën rrotullohet toka rreth boshtit të saj, këto pllaka notuese do vinin rrotull po të mos ishte për efektin fiksues të maleve. Në këtë rast nuk do të formohej toka, nuk do të grumbullohej ujë, nuk do të rriteshin bimë dhe nuk do të ndërtoheshin rrugë e ndërtesa; shkurt, jeta në Tokë do ishte e pamundur. Sidoqoftë, me mëshirën e Zotit, malet parandalojnë shumë lëvizjet mbi sipërfaqen e Tokës duke funksionuar tamam si gozhdë.

Ky rol vital i maleve, që u zbulua nga gjeologjia moderne dhe kërkimet sizmike, u zbulua në Kur'an shekuj më parë si një shembull i urtësisë gjithëpërfshirëse në krijimin e Zotit. Në një varg tjetër thuhet përsëri:

Është Zoti Ai që vendosi male të rënda që të mos luajë vendi bashkë me ju...

(Sure Lukman: 10)

IDENTIFIKIMI I SHENJAVE TË GISHTËRINJVE

Ndërsa në Kur'an përmendet se është e lehtë për Zotin ta risjellë njeriun pas vdekjes, theksohen në mënyrë të veçantë shenjat e gishtërinjve:

Ne jemi të zotët t'ia rikrijojmë si kanë qenë edhe majat e gishtave të tij.

(Sure El-Kijama: 3-4)

Theksimi i majave të gishtërinjve ka një kuptim të veçantë. Kjo sepse këto shenja janë unike për çdokush. Çdo person i gjallë apo që ka jetuar në këtë botë ka një bashkësi të vetën të shenjave të gishtave.

Kjo është dhe arsyeja që ato përdoren si provë e fortë identifikimi dhe përdoren për këtë qëllim në mbarë botën.

Por ajo që është e rëndësishme është se kjo veçori e majave të gishtave është zbuluar vetëm në shekullin e 19-të. Më parë njerëzit i konsideronin shenjat e gishtërinjve si vija të zakonshme pa ndonjë rëndësi apo kuptim të veçantë. Megjithatë në Kur'an, Zoti i përmend këto shenja, të cilat në atë kohë nuk tërhoqën vëmendjen e ndokujt, dhe na tërheq vëmendjen mbi rëndësinë e tyre – një rëndësi që u kuptua më në fund në ditët tona.

LËVIZJA E MALEVE

Në një varg informohemi se malet nuk janë të palëvizshëm siç duken, por janë në lëvizje të vazhdueshme:

E i sheh malet e mendon se ato janë të palëvizshme, ndërsa ato lëvizin si retë.

(Sure En-Neml: 88)

Kjo lëvizje e maleve shkaktohet nga lëvizjet e kores së Tokës mbi të cilën ato qëndrojnë. Korja e Tokës 'lundron' mbi shtresën e mantelit, e cila është më e dendur. Ishte fillimi i shekullit të 20-të, kur për herë të parë në histori një shkencëtar gjerman i quajtur Alfred Wegener propozoi që kontinentet e Tokës kanë qenë të bashkuar kur u krijua Toka në fillim, por pastaj u copëtuan dhe kështu u ndanë ndërsa largoheshin nga njëri-tjetri në drejtime të ndryshme.

Gjeologët kuptuan se Wegener kishte të drejtë vetëm në vitin 1980, 50 vjet pas vdekjes së tij. Siç pohonte dhe Wegener në një artikull të botuar në 1915, masat tokësore kanë qenë të bashkuara

rreth 500 milion vjet më parë dhe kjo masë e madhe e quajtur Pangea ndodhej e lokalizuar në Polin e Jugut. Rreth 180 milion vjet më parë, Pangea u nda në dy pjesë që ecën në drejtime të ndryshme. Një nga këto kontinente gjigande ishte Gonduana, i cili përfshinte Afrikën, Australinë, Antarktikën dhe Indinë. Tjetri ishte Laurazia i cili përfshinte Europën, Amerikën e Veriut dhe Azinë përveç Indisë. Në 150 milionë vjetët e ardhshëm Gonduana dhe Laurazia u ndanë në pjesë më të vogla.

Këto kontinente që u shfaqën pas copëtimit të Pangeas janë duke lëvizur vazhdueshmërisht mbi Tokë me disa centimetra në vit, duke ndryshuar njëkohësisht dhe raportet tokë/det të Tokës.

E zbuluar si rezultat i kërkimeve gjeologjike të kryera në fillimet e shekullit të 20-të, kjo lëvizje e kores së Tokës shpjegohet kështu nga shkencëtarët:

Korja dhe pjesa e sipërme të mantelit me një trashësi prej rreth 100 km, ndahen në segmente të quajtura pllaka. Ka 6 pllaka kryesore dhe disa të tjera të vogla. Sipas teorisë së quajtur tektonika e pllakave, këto pllaka lëvizin në Tokë duke mbartur me vete kontinentet dhe fundet e oqeanëve... Lëvizja kontinentale është matur të jetë 1-5 cm në vit. Kjo lëvizje e pllakave do krijojë një ndryshim të ngadalshëm të gjeografisë së Tokës. Për shembull, çdo vit Oqeani Atlantik bëhet lehtësisht më i gjerë. 61)

Këtu duhet të theksohet një pikë shumë e rëndësishme: Zoti përmend lëvizjen e maleve si një veprim rrjedhës. Sot shkencëtarët e kohës tonë përdorin gjithashtu termin “rrjedhje kontinentale” për këtë lëvizje. 62)

Rrjedha Kontinentale është diçka që nuk mund të vëzhgohej në kohën e zbritjes së Kur'anit dhe në fjalët “E i sheh malet e mendon se ato janë të palëvizshme” Zoti parashikon mënyrën se si njerëzit do ta parashtronin këtë çështje. Pastaj Ai zbulon një të vërtetë tjetër duke thënë se malet lëvizin si retë. Siç shihet, vëmendja përqëndrohet në lëvizjen e shtresës mbi të cilën qëndrojnë malet,

Padyshim se është një mrekulli e Kur'anit, që ky fakt shkencor i zbuluar kohët e fundit nga shkenca, të tregohet në Kur'an.

MREKULLIA TEK HEKURI

Hekuri është një nga elementet e theksuar fort në Kur'an. Në Suren el-Hadid, që d.m.th. Hekur, ne informohemi:

...Dhe Ne e kemi zbritur edhe hekurin në të cilin ka forcë të madhe dhe dobi për njerëzit...

(Sure el-Hadid: 25)

Fjala *enzelma* e përkthyer si “zbritur” dhe e përdorur për hekurin në këtë varg, mund të mendohet se ka kuptim metaforik për të shpjeguar se hekuri është sjellë për të mirën e njerëzve. Por, nëse marrim në konsideratë kuptimin konkret të fjalës, që është “i zbritur fizikisht nga qielli”, si në rastin e shiut apo të rrezeve të Diellit, kuptojmë se ky varg sjell një mrekulli shkencore shumë të

rëndësishme. Kjo sepse gjetjet moderne astronomike kanë nxjerrë në pah se hekuri i ndodhur në botën tonë ka ardhur nga yjet gjigandë nga hapsira e jashtme. 63)

Jo vetëm hekuri në tokë por edhe hekuri në të gjithë Sistemin Diellor vjen nga hapsira e jashtme, meqënëse temperatura në diell është e papërshtatshme për formimin e elementit hekur. Dielli ka në sipërfaqe një temperaturë prej 6000 gradë Celsius dhe në kore afërsisht 20 milion gradë. Hekuri mund të prodhohet vetëm në yje shumë më të mëdhenj se Dielli, ku temperatura arrin disa qindra milion gradë. Kur sasia e hekurit tejkalon një masë të caktuar tek një yll, ai nuk mund ta mbajë më dhe përfundimisht shpërthen në atë që quhet “nova” ose “supernova”. Këto shpërthime bëjnë që hekuri të shpërndahet në hapsirë. 64)

Një burim shkencor na jep informacionin e mëposhtëm mbi këtë temë:

Ka gjithashtu prova për ngjarje më të vjetra supernovash: Nivelet e përforcuara të hekurit-60 në sedimentet e thellësive të detit janë interpretuar si tregues se një shpërthim supernova ka ndodhur brenda 90 vite-dritë të diellit rreth 5 milion vjet më parë. Hekuri-60 është një izotop radioaktiv i hekurit i formuar në shpërthime supernova, i cili zbërthehet me një periudhë gjysëm-zbërthimi prej 1,5 milion vjetësh. Një prani e madhe e këtij izotopi në një shtresë gjeologjike tregon sintezën e re bërthamore të elementëve afër në hapsirë dhe transportimin e tyre në tokë (ndoshta si pjesë e thërrmijave të pluhurit) 65)

Gjithë kjo tregon se hekuri nuk u formua në Tokë, por u mbart nga supernovat dhe “zbriti” në të njëjtën mënyrë siç përmendet në vargun e mëparshëm . Është e qartë se ky fakt nuk mund të njihej shkencërisht në shekullin e 7-të, kur u shpall Kur’ani. Megjithatë ky fakt është përmendur në Kur’an, fjala e Zotit I Cili rrethon çdogjë me dijen e Tij të pafund.

Astronomia ka zbuluar gjithashtu se edhe elementët e tjerë janë formuar jashtë Tokës. Në shprehjen “Ne dërguam edhe hekurin”, fjala “edhe” i referohet mjaft mirë këtij fakti. Megjithatë, fakti që vargu përmend në mënyrë të veçantë hekurin është tej mase ngacmuese në dritën e zbulimeve të bëra në fund të shekullit të 20-të. Në librin e tij *Fati i Nayrës*, Majkëll Denton thekson rëndësinë e hekurit:

Nga të gjithë metalet askush nuk është më i domosdoshëm për jetën se hekuri. Është grumbullimi i hekurit në qendër të një ylli që shkakton një shpërthim supernova dhe shpërndarjen më pas të atomeve jetikë nëpër kozmos. Ishte rënia e atomeve të hekurit për shkak të gravitetit në qendër të Tokës primitive ajo që gjeneroi nxehtësinë që shkaktoi diferencimin kimik fillestar të tokës, çlirimin e atmosferës së hershme dhe së fundmi formimin e hidrosferës. Është hekuri i shkrirë në qendër të tokës, i cili duke vepruar si një dinamo gjigande, gjeneron fushën magnetike të tokës, e cila nga ana tjetër krijon brezat e rrezatimit Van Alen që mbrojnë sipërfaqen e tokës nga rrezatimet kozmike penetruese me energji të lartë dhe ruajnë shtresën e ozonit nga shkatërrimi i rrezeve kozmike...

Pa atomin e hekurit nuk do të kishte jetë të bazuar mbi karbonin në kozmos; as supernova, as ngrohje të tokës primitive, as atmosferë apo hidrosferë. Nuk do të kishte fushë mbrojtëse magnetike, as breza rrezatimi Van Alen, as shtresë ozoni, as metale për të bërë hemoglobinën (në gjakun e njeriut), as metale për të mbajtur nën kontroll reaktivitetin e oksigjenit dhe as metabolizëm oksidues.

Marrëdhënia intriguese dhe e ngushtë ndërmjet jetës dhe hekurit, ndërmjet ngjyrës së kuqe të gjakut dhe shuarjes së ndonjë ylli të largët, jo vetëm tregon përshtatjen e metaleve me biologjinë por gjithashtu biocentrizmin e kozmosit... 66)

Rëndësia e hekurit mund të shihet qartë nga këto fjalë. Fakti se i kushtohet rëndësi e veçantë hekurit në Kur'an thekson rëndësinë e këtij elementi. Përveç kësaj ka një sekret tjetër në Kur'an që tërheq vëmendjen për rëndësinë e hekurit: Vargu i 25-të i Sures el-Hadid, që i referohet hekurit, përfshin dy kode matematikë interesante:

El-Hadid është Surja e 57-të në Kur'an. Vlera numerike e fjalës “El-Hadid” në Arabisht kur vlerat e tij numerike mblidhen, është gjithashtu 57.

Vlera numerike e fjalës vetëm “Hadid” është 26 dhe 26 është numri atomik i hekurit.

ERËRAT MBARËSUESE

Në një varg të Kur'anit është përmendur karakteristika “mbarësuese” e erërave dhe formimi i shiut si rezultat i kësaj:

Ne i lëshojmë erërat mbarësuese e nga qielli lëshojmë shi dhe atë ju japim ta pini...

(Sure El-Hixhr: 22)

Në këtë varg tregohet se faza e parë në formimin e shiut është era. Deri në fillim të shekullit të 20-të, lidhja e vetme e njohur mes erës dhe shiut ishte se era lëvizte retë. Megjithatë, gjetjet meteorologjike të kohëve të fundit kanë treguar rolin “mbarësues” të erës në formimin e shiut.

Ky funksion mbarësues i erës shpjegohet kështu:

Mbi sipërfaqen e detërave dhe oqeanëve, për shkak të veprimit shkumëzues të ujit, formohen fluska të panumërta ajri. Në momentin që këto fluska plasën, në ajër shpërndahen mijëra thërmija të vogla me diametër sa një të qindtën e milimetrit. Këto thërmija të njohura si “aerosole” përzihen me pluhurin e sjellë nga toka me anë të erës dhe çohen në shtresat e sipërme të atmosferës. Thërmijat e mbartura në lartësitë e mëdha nga era vijnë në kontakt me avujt e ujit. Avulli i ujit kondenson rrotull këtyre thërmijave dhe kthehet në pika uji. Këto pika uji në fillim mbliqen dhe formojnë retë, pastaj bien në Tokë në formë shiu.

Siç shihet, erërat “mbarësin” avujt e ujit të ndodhur në ajër me thërmijat që ato marrin nga deti dhe ndihmojnë kështu në formimin e reve të shiut.

Nëse erërat nuk do ta kishin këtë veti, nuk do të formoheshin kurrë pikat e ujit lart në atmosferë dhe nuk do të ekzistonte shiu.

Pika më e rëndësishme këtu është se ky rol kyç i erës në formimin e shiut përmendet shekuj më parë në Kur’an në një kohë kur njerëzit dinin shumë pak rreth fenomeneve natyrore...

Një informacion tjetër rreth efektit mbarësues të erërave është roli që ato luajnë në fertilizimin e bimëve. Shumë bimë mbi Tokë sigurojnë mbijetesën e tyre duke shpërndarë polenin me anë të

erës. Era merr polenin nga bimët dhe ndihmon në fertilizimin duke mbartur polenin në bimët e tjera të të njëjtit lloj.

PROPORCIONI I SHIUT

Një nga informacionet e dhëna në Kur'an rreth shiut është se ai bie në Tokë në sasinë e duhur. Kjo përmendet në suren ez-Zuhruf si më poshtë:

Dhe është Ai që lëshon nga qielli ujë me masë. Ne i japim me të jetë një toke të vdekur. Ja, kështu edhe ju do të ngriheni (nga vdekja)

(Sure Ez-Zuhruf: 11)

Kjo sasi e përcaktuar e shiut është zbuluar përsëri nga kërkimet e sotme moderne. Është vlerësuar se në një sekondë avullojnë afërsisht 16 milion ton ujë nga Toka. Kjo sasi shkon në 513 trilion ton në vit. Ky numër është i njëjtë me sasinë e shiut që bie në Tokë në një vit. Kjo do të thotë se uji qarkullon vazhdimisht në një cikël të ekuilibruar, në një “masë” të caktuar. Jeta në Tokë varet nga ky cikël i ujit. Sikur njerëzit të përdornin të gjithë teknologjinë e mundshme, nuk do të mundnin të riprodhojnë këtë cikël artificialisht.

Një shmangie sado e vogël e këtij ekuilibri do të sillte shumë shpejt një çrregullim të madh ekologjik që do t'i jepte fund jetës në Tokë. Por kjo nuk ndodh asnjëherë dhe shiu vazhdon të bjerë çdo vit në të njëjtën sasi ashtu siç na u zbulua dhe nga Kur'ani.

Proporcioni i rënies së shiut nuk ka të bëjë thjesht me sasinë e tij, por gjithashtu edhe me shpejtësinë e rënies së pikave të shiut. Shpejtësia e pikave të shiut, pavarësisht nga madhësia e tyre, nuk e kalon një limit të caktuar.

Filip Lenard, një fizikant gjerman fitues i çmimit Nobel, përcaktoi se shpejtësia me të cilën bien pikat e shiut rritet sipas diametrit deri në një madhësi 4,5 mm. Megjithatë, për pika më të mëdha, shpejtësia e rënies nuk rritet më shumë se 8 metër për sekondë. 67) Kjo për shkak të formës së pikave, e cila bën të rritet rezistenca e tyre ndaj ajrit gjë që pengon rritjen e shpejtësisë së tyre.

Siç mund të shihet, në Kur'an tërhiqet vëmendja ndaj një rregullimi delikat të shiut i cili nuk ka mundur të dihet 1400 vjet më parë.

MOSPËRZIERJA E DETEVE ME NJËRI-TJETRIN

Një nga vetitë e deteve që është zbuluar vetëm kohët e fundit, është treguar në një varg të Kur'anit si më poshtë:

Ai i lejoi dy detet të puqen. Ndërmjet atyre të dyve është një pengesë që ata të dy nuk e kapërcejnë.

(Sure Err-Rrahman: 19-20)

Kjo veti e deteve, që ata takohen por nuk përzihen aspak me njëri-tjetrin, është zbuluar vetëm kohët e fundit nga oqeanografët. Për shkak të forcës fizike të quajtur “tension sipërfaqësor”,

ujërat e deteve fqinjë nuk ngatërrohen. Si pasojë e dendësive të ndryshme të ujërave të tyre, tensioni sipërfaqësor pengon përzierjen e tyre, njësoj si të kishte një mur të hollë mes tyre. 68)

Pjesa interesante e kësaj është se, në një kohë kur njerëzit nuk kishin njohuri mbi fizikën, tensionin sipërfaqësor apo oqeanografinë, ky fakt u zbulua nga Kur’ani.

GJINIA E FËMIJËS

Deri fare pak kohë më parë, mendohej se gjinia e fëmijës përcaktohej nga qelizat e nënës. Ose të paktën, besohej se gjinia përcaktohej nga qelizat e nënës dhe babait bashkë. Por ne jemi informuar ndryshe në Kur’an ku citohet se mashkulli apo femra krijohet nga “një pikë farë që hidhet”.

Dhe Ai është që krijoi llojet – mashkullin dhe femrën. Nga pika e farës që hidhet. (Sure En-Nexhm: 45-46)

A nuk ka qenë ai një pikë ujë që derdhet, e pastaj u bë gjak i trashë që Ai e krijoi dhe e përsosi duke bërë prej tyre dy lloje mashkullin dhe femrën?

(Sure el-Kijame: 37-39)

Disiplinat e gjenetikës dhe biologjisë molekulare kanë vlerësuar shkencërisht saktësinë e këtij informacioni të dhënë nga Zoti në Kur’an. Tani është kuptuar se gjinia përcaktohet nga qelizat e mashkullit dhe se femra nuk ka asnjë rol në këtë proces.

Kromozomet janë elementët kryesorë në përcaktimin e gjinisë. Dy nga 46 kromozomet, që përcaktojnë strukturën njerëzore, njihen si kromozomet e gjinisë. Këto dy kromozome quhen “XY” tek meshkujt dhe “XX” tek femrat pasi format e kromozomeve i ngjajnë këtyre shkronjave. Kromozomi “Y” mbart gjenet që kodojnë gjininë mashkullore, ndërsa kromozomi “X” mbart gjenet që kodojnë gjininë femërore.

Formimi i një qënieje të re njerëzore fillon me kombinimin kryq të një prej këtyre kromozomeve, të cilat ekzistojnë në çifte tek femrat dhe meshkujt. Tek femrat të dy përbërësit e qelizës, e cila ndahet në dy gjatë ovulimit, mbartin kromozome X. Qeliza e mashkullit nga ana tjetër, prodhon dy lloj përbërësish, një që përmban kromozome X dhe tjetri kromozome Y. Nëse një kromozom X nga femra bashkohet me një spermë që përmban një kromozom X atëherë fëmija është femër. Nëse bashkohet me një spermë që përmban një kromozom Y, fëmija është mashkull.

Me fjalë të tjera, gjinia e fëmijës përcaktohet nga cili kromozom i mashkullit bashkohet me ovulin e femrës.

Asgjë nga këto njihej deri në zbulimin e gjenetikës në shekullin e 20-të. Në të vërtetë, në shumë kultura besohej se gjinia e fëmijës përcaktohej nga trupi i nënës. Ky është shkaku që gratë fajësoheshin kur lindnin vajza.

Katërmbëdhjetë shekuj përpara se të zbuloheshin gjenet e njeriut, Kur’ani na dha informacione që e hidhnin poshtë këtë supersticion dhe na tregoi se origjina e gjinisë nuk gjendej tek gratë por tek burrat.

EMBRIONI I NGJITUR PAS UTERUSIT

Nëse vazhdojmë të shqyrtojmë faktet e përmendura në Kur'an rreth formimit të njeriut, ndeshemi përsëri me disa mrekulli shkencore mjaft të rëndësishme.

Kur qeliza mashkullore bashkohet me vezën e femrës, formohet esenca e fëmijës që pritet të lindë. Kjo qelizë e vetme, e njohur si “zigotë” në biologji, do fillojë menjëherë të riprodhohet duke u ndarë dhe do shndërrohet kështu në “mish” të quajtur embrion. Kjo sigurisht që mund të shikohet nga njerëzit vetëm me ndihmën e mikroskopit.

Megjithatë, embrioni nuk i kalon fazat e tij zhvilluese dukë qëndruar në boshllëk. Ai ngjitet pas uterusit njësoj si rrënjët që futen në tokë. Nëpërmjet kësaj lidhjeje embrioni përfton nga trupi i nënës substancat esenciale për zhvillimin e tij. 69)

Në këtë pikë zbulohet një mrekulli e rëndësishme e Kur'anit. Kur i referohet embrionit që zhvillohet në barkun e nënës, Zoti përdor fjalën “alak” në Kur'an:

Lexo: Në emër të Zotit tënd i cili krijoi njeriun prej një gjaku të mpiksur (alak). Lexo: Se Zoti yt është më Bujari. (Sure El-Alak: 2-3)

Kupimi i fjalës alak në Arabisht është “diçka që ngjitet në një vend”. Fjala përdoret tamam për të përshkruar shushunjat që ngjiten pas një trupi për të thithur gjak.

Sigurisht, përdorimi i një fjale kaq të goditur për embrionin që zhvillohet në barkun e nënës, provon përsëri që Kur'ani është një zbulesë nga Zoti, Sunduesi i gjithë Botërave.

MBËSH TJELLJA E KOCKAVE ME MUSKUJ

Një aspekt tjetër i rëndësishëm i informacionit të dhënë në vargjet e Kur'anit janë fazat e zhvillimit të qënies njerëzore në barkun e nënës. Në ato vargje thuhet se kockat zhvillohen të parat dhe pastaj muskujt të cilët mbështillen rreth tyre:

Më pas atë pikë ujë e bëmë copë gjaku, e atë gjak të mpiksur e bëmë copë mishi, e atë copë mishi e shndërruam në eshtra, dhe eshtrave ua veshëm mishin, pastaj atë e bëmë krijesë tjetër. I Lartë është Allahu, më i Miri Krijues.

(Sure El-Mu'minun: 14)

Embriologjia është ajo degë e shkencës që studion zhvillimin e embrionit. Deri pak kohë më parë embriologët supozonin se kockat dhe muskujt tek embrioni zhvilloheshin njëkohësisht. Por, kërkimet e avancuara mikroskopike të kryera në sajë të zhvillimeve të reja teknologjike, kanë treguar se Kur'ani është fjalë për fjalë i saktë.

Këto vëzhgime në nivel mikroskopik treguan se zhvillimi brenda barkut të nënës ndodh në të njëjtën mënyrë të përshkruar nga vargjet e Kur'anit . Së pari, kockëzohet indi kërcor. Pastaj qelizat muskulare që seleksionohen nga indi rreth kockave bashkohen dhe mbështjellin kockat.

Kjo ngjarje është shpjeguar në një botim shkencor të titulluar *Njeriu në Zhvillim* me këto fjalë:

Forma e skeletit përcakton pamjen e përgjithshme të embrionit gjatë javës së 7-të; muskujt nuk zhvillohen në të njëjtën kohë por zhvillimi i tyre ndodh menjëherë pas kësaj. Muskujt zënë pozicion rreth kockave në të gjithë trupin dhe veshin kështu kockat. Kështu, muskujt marrin

format dhe strukturat e tyre të njohura... Faza e veshjes së muskujve ndodh gjatë javës së 8-të... 70)

Shkurtimisht, fazat e zhvillimit të njeriut të shpjeguara në Kur'an janë në harmoni të plotë me zbulimet e embriologjisë moderne.

TRE ZONAT E ERRËTA TË FËMIJËS NË BARK

Në Kur'an thuhet se njeriu krijohet nga një proces tre-fazor në barkun e nënës:

...Ai ju krijon juve në barqet e nënave tuaja krijim pas krijimi në tre errësira. Ky është Allahu, Zoti juaj, vetëm i Atij është pushteti. Nuk ka Zot tjetër përveç Tij. E si pra, i shmangeni?

(Sure Ez-Zumer: 6)

Shprehja *fi thulumetin thelethin*, e përkthyer si “tre errësira”, tregon tre zona të errëta të përfshira në zhvillimin e embrionit. Këto janë:

- a) Errësira e abdomenit
- b) Errësira e mitrës
- c) Errësira e placentës

Siç e kemi parë, biologjia moderne ka zbuluar se zhvillimi embriologjik i fëmijës ndodh në mënyrës e përshkruar në varg, në tre zona errësirash. Për më tepër, përparimet në shkencën e embriologjisë tregojnë se këto zona përbëhen nga 3 shtresa secila.

Muri i jashtëm abdominal përbëhet gjithashtu prej tre shtresash: muskujt e brendshëm oblikë, të jashtëm oblikë dhe transversë abdominalë. 71)

Njësoj, muri i mitrës përbëhet gjithashtu prej tre shtresash: epimetri, miometri dhe endometri. 72)

Përsëri, placenta që rrethon embrionin përbëhet prej tre shtresash: amnioni (membrana e brendshme rreth fetusit), korioni (shtresa e mesme e amnionit) dhe decidua (shtresa e jashtme e amnionit) 73)

Gjithashtu në këtë varg tregohet se një qenie njerëzore krijohet duke kaluar në tre faza të ndryshme. Në të vërtetë, biologjia moderne ka zbuluar se zhvillimi embriologjik i fëmijës ndodh në tre hapa. Në të gjithë tekstet e embriologjisë e studiuara në fakultetet e mjekësisë, sot kjo temë konsiderohet si një element njohurie bazë. Për shembull, në librin *Embriologjia Njerëzore Themelore*, tekst referimi bazë në fushën e embriologjisë, ky fakt citohet si në vijim: “Jeta në uterus ka tre faza: para-embrionike; dy javë e gjysma e parë, embrionike; deri në fund të javës së tetë, dhe faza e fetusit; nga java e tetë në lindje.” 74)

Këto hapa i referohen fazave të ndryshme të zhvillimit të fëmijës; Shkurtimisht, karakteristikat kryesore të këtyre fazave janë si më poshtë:

- Faza Para-embrionike

Në këtë fazë të parë, zigota ndahet dhe kur ajo bëhet një grup qelizash, ajo ngjitet në muret e uterusit. Ndërsa numri i qelizave vazhdon të rritet, ato vetëorganizohen në tre shtresa.

- Faza Embrionike

Faza e dytë zgjat për pesë javë e gjysëm gjatë së cilës fëmija quhet “embrion”. Në këtë fazë fillojnë të shfaqen organet dhe sistemet kryesore të trupit nga shtresat qelizore.

- Faza e Fetusit

Ng kjo fazë e tutje embrioni quhet “fetus”. Kjo fazë fillon në javën e tetë të shtatzënisë dhe zgjat deri në momentin e lindjes. Karakteristika dalluese e kësaj faze është se fetusi ka pamjen e një qënieje njerëzore, me fytyrën, duart dhe këmbët e tij. Edhe pse është vetëm 3 cm i gjatë në fillim, janë bërë të dukshme të gjitha organet e tij. Kjo fazë zgjat për rreth 30 javë dhe zhvillimi vazhdon deri në javën e lindjes.

Të dhënat mbi zhvillimin në barkun e nënës u bënë të ditura vetëm pas vëzhgimeve me mjete moderne. Përsëri, si shumë fakte të tjera shkencore, këto të pjesë të dhënash gjenden në ajetet e Kur’ani në një mënyrë mrekulluese. Fakti, që një informacion kaq i detajuar dhe i saktë ndodhej në Kur’an në një kohë kur njerëzit kishin të dhëna të pakta mbi çështjet mjekësore, është provë e qartë se Kur’ani është fjalë e Zotit.

QUMËSHTI I NËNËS

Ne njeriun e kemi mësuar për prindërit e vet, sepse nëna e vet e barti me mund pas mundi dhe pas dy viteve ia ndau gjirin. Të jesh mirënjohës ndaj Meje dhe ndaj dy prindërve të tu pse vetëm tek Unë është kthimi juaj.

(Sure Llukman: 14)

Qumështi i nënës është një përzierje e pakrahasueshme që u krijua nga Zoti si një burim i shkëlqyer ushqimi për fëmijën e porsalindur por edhe si një substancë që rrit rezistencën e tij ndaj sëmundjeve. Ekuilibri i vlerave ushqimore tek qumështi i nënës është në nivele ideale dhe gjithashtu ai është në formën ideale për trupin ende të parritur të fëmijës. Njëkohësisht, qumështi i nënës është shumë i pasur me vlera ushqimore që ndihmojnë në përshpejtimin e rritjes së qelizave të trurit dhe të zhvillimit të sistemit nervor. 75) As ushqimi artificial i prodhuar nga teknologjia e sotme nuk mund ta zëvendësojë këtë burim të mrekullueshëm ushqimi.

Lista e avantazheve të fëmijës nga qumështi i nënës rritet nga dita në ditë. Kërkimet kanë treguar se fëmijët e ushqyer nga qumështi i nënës janë veçanërisht të mbrojtur nga infeksionet e sistemit të frymëmarrjes dhe atij tretës. Kjo sepse antitruapat në qumështin e nënës sigurojnë një mbrojtje direkte ndaj infeksioneve. Vetë tjetër anti-infeksionale të tij është se ky ushqim krijon një ambjent të përshtatshëm për bakteret “e mira” të quajtura “florë normale” dhe përbën një barrierë ndaj baktereve, viruseve dhe parazitëve. Për më tepër, është zbuluar se në qumështin e nënës ka faktorë që rregullojnë sistemin imunitar ndaj sëmundjeve infektive dhe e lejojnë atë të funksionojë normalisht. 76)

Meqë qumështi i nënës është modeluar në mënyrë të veçantë, ai është ushqimi më i tretshëm për fëmijët. Duke qenë se është shumë i pasur me vlera ushqimore, ai tretet shumë lehtë nga sistemi i ndjeshëm tretës i fëmijës. Kështu, meqënëse fëmija harxhon më pak energji për tretjen, ai mund ta përdorë atë energji për funksione të tjera trupore si rritja apo zhvillimi i organeve.

Qumështi i nënave që kanë pasur fëmijë të parakohshëm (prematurë) përmban nivele më të larta yndyrnash, proteinash, natriumi, klori dhe hekuri me qëllim që të përmbushë nevojat e fëmijës. Në të vërtetë është parë se nga qumështi i nënës, funksionet e syrit zhvillohen më mirë në fëmijët prematurë dhe gjithashtu ata dalin më mirë në testet e inteligjencës, si edhe kanë avantazhe të tjera.

Një zbulim tjetër i ri shkencor që i përket qumështit të nënës është se ai është shumë i dobishëm për fëmijën, për dy vjet. 77) Ky informacion i rëndësishëm i zbuluar nga shkenca vetëm kohët e fundit u zbulua nga Zoti në vargun “...pas dy viteve ia ndau gjirin...” 1400 vjet më parë.

PËRFUNDIME

Të gjitha këto që pamë deri tani na tregojnë një fakt të qartë: Kur’ani është një libër i tillë që të gjitha të dhënat e përmendura aty kanë dalë të vërteta. Në vargjet e tij tregohen fakte rreth temave shkencore dhe të dhëna për të ardhmen, fakte këto që askush i dinte në atë kohë. Është e pamundur që ky informacion të njëjhej me nivelin e njohurisë dhe teknologjisë së atëhershme. Është e qartë se kjo është provë e pastër se Kur’ani nuk është fjalë e njeriut. Kur’ani është fjala e

Zotit të Gjithëfuqishëm, Filluesi i çdogjëje dhe i të Vetmit që përfshin çdogjë me dijen e Tij. Në një varg Zoti thotë për Kur'anin: “Sikur të ishte prej dikujt tjetër përveç Zotit, do të gjenin në të shumë kundërthënie”. (Sure En-Nisa’: 82) Jo vetëm që nuk ka kundërthënie në Kur’an, por çdo pjesë e informacionit që ai përmban zbulon mrekullinë e këtij Libri Hyjnor përditë e më shumë. Ajo që i mbetet njeriut është të kapet fort pas këtij Libri Hyjnor të zbritur nga Zoti dhe ta pranojë si udhërrëfyesin e tij të vetëm. Në një nga vargjet e Tij, Zoti na urdhëron:

Dhe ky është libër, dobiprurës, Ne e zbritëm, kështu që përmbanju atij që të mëshiroheni.

(Sure En’am: 155)